

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Hükümet son olaylar için
tedbir alıyor. — Gazeteler —

Tedbir !

Semih Balıoğlu

YAPI ve KREDİ BANKASI

Bankamız

3 Milyar

Liraya yaklaşan Mevduat

2 Milyar

Lirayı aşan Tasarruf Mevduatı

2,5 Milyar

Liranın üstünde Ticari ve Mali Plasmanlar

100 Milyon

Lira tamamen ödenmiş Sermaye

62 Milyon

Lira İhtiyat ve Karşılıklar
ve

226 Şube

ile yeni yıla girmiştir.

Halkımızın büyük güveni ve işadamlarımızın
ilgisi bu varlıkların temelidir.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 5 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Ocak 1969

SÜLÜ İLE SÜLEYMAN...

GENÇ gazeteci Ergin Konuk sever, fotoğraf makinesini beline asmış, yazı makinesini eline almış, Süleyman beyin doğduğu köyün yolunu tutmuş... Bugünkü Başbakan'ın eski arkadaşlarını, okulunu, evini, ailesini, çocukluğunu, fotoğraflarla dökmüş gazete sayfasına...

Süleyman beyin doğduğu köy Isparta'nın İslâmköyü...

O köyün mütevazı bir evinden çıkıp Ankara'da iktidar koltuğuna oturan Süleyman bey'in mâzisini bir sinema şeridi gibi gazetede seyrettikçe ne yalan söyleyelim içimiz bir tuhaf oldu.

İki numarayla kafası traşlı, mazlum bakışlı, mintanlı, otuz yıl önceki Sülü nerede?

Bugünkü Süleyman bey nerede?

Şimdi şişman gövdesi, saçsız başıyla, matruş yüzüyle, kendine özgü pratik mantığıyla, kurnaz bakışlarıyla, politika hayatımızın renkli simalarından biri olan Süleyman bey, daha çok becerikli bir iş adamına benzemektedir.

Bunun içindir ki, dün Sülü'cü ile bugünün Süleyman'ı arasında bir benzerlik kalmamıştır. İslâmköy'ün mütevazı evleri, yoksul manzarası, çamurlu yolları, uzaklardadır artık... Ama ne de olsa Süleyman beyin ilğinde, kemiğinde, yüreğinde, köy çocuğu olmak duygularının yaşaması gerekir. İnsan çocukluk anılarını bir ömür boyu silemez. Küçük-lükte yaşanmış olayların insanın kişiliğini yarattığı bilinmeyen bir gerçek değildir.

Süleyman bey bir köylü çocuğu olduğunu unutamaz.

İşte bunu düşündükçe ve bir de Süleyman beyin iktidarda yaptıklarını görünce, vatandaş sıfatıyla büsbütün üzülürüz.

İslâmköy'de kaval çalarak koyun otlatan, köy hayatının mah-

BİZDE GREV ANLAYIŞI :

Grevden evvel...

Grevden sonra!..

rumiyet ve sadeliği içinde yetişen kişiden ne beklenir?

Köylünün yararına tedbirler çıkarması, kararlar alması, kanunlar hazırlaması değil mi?

Hayır...

Süleyman bey ne yaparsa, neye karar verirse, ve ne hazırlarsa köylünün aleyhinedir.

Ege'deki yoksul köylü, tütün ihracatçıları tarafından sömürülüyor diye Halk Partisi çalışma yapar...

Süleyman bey duymazlıktan gelir.

Anadolu'daki fakir rençber, tefecilerin elinde perişan oluyor diye Halk Partisi bar bar bağırır...

Süleyman bey sırtını çevirir.

Bankalar, kredileri zengin iş adamlarına açıyorlar, yoksul ekicileri desteklemek gerekir diye bağırır Halk Partisi'dir...

Süleyman bey vurdum duymazlıktan gelir.

Zonguldak bölgesindeki köylüler maden ocaklarında sağlıklarını kaybediyorlar diye telaşa düşen Halk Partisi'dir...

Süleyman bey oralı olmaz.

Fakire çok vergi, zengine az vergi, diye rakamlar ortaya konur...

Süleyman beyin kılı kıpırdamaz.

Doğu'da köylü toprak kölesidir, bu utanılacak durumu düzeltmek için reform gereklidir, denir...

Süleyman beyin kulakları sanki sağırdir.

Hani Süleyman beyin rahat haline bakan, köy ile köylü ile bir ilişkisi olabileceğine hiç ihtimal vermez ya, ayrıca davranışlarına dikkat edilecek olursa sanki köylünün aleyhine politika yapar gibidir.

Bu büyük tezat niçin?

Niçin Süleyman bey İslâmköylü Sülü'yü unutmış gibi davranı-

yor? Niçin İslâmköy'ün alçak damları altındaki geceleri karanlığa gömmüştür?.. Niçin horoz sesleriyle uyandığı sabahları hiç yaşamamış gibidir?.. Niçin köy okulunda dirsek çürütmüş Sülü olacağına İstanbul apartmanlarında yetişmiş gibi Süleyman olmuştur?..

Bütün bu niçinlerin cevabı basittir: Süleyman bey, kanadına kimin kuvvet verdiğini çok iyi bilecek kadar zeki olduğundan kendisini iktidar koltuğunda destekleyecek olanların politikasını yürütmektedir.

Süleyman beyin keyfinden veya köye nankörlüğünden doğmuyor politikası... Bir mecburiyet olarak ortaya çıkıyor.

Bunun içindir ki Sülü'ye kızmayalım... Sülü büyüdü, Süleyman bey oldu, Başbakan oldu, ama köyünü de köylülüğünü de çok gerilerde bırakarak...

AKBABA

Amerika Elçisinin yanan arabası tazmin edilecek. — Gazeteler —

Bilimsel bir intihar

Vedat
SAYGEL

EĞER gazetelerde çıkan o küçük haberi okumasaydım, insanın intihar etmek aklının kenarından bile geçmezdi. Fakat bir İtalyan sanayicisinin ölüm döşeginde neler hissettiğini anlamak için intihar ediş ve ölümün kucağına giderken dakika dakika kendindeki değişimleri bir kâğıda not ediş, beni daha geniş bir araştırma yapmaya iteledi. Hele yutulacak üç beş hap da bu işe yeteceğine göre neden ülkemizin isminden dünyada bahsettirmeyeyim? Neden bu konularla uğraşan bilim adamlarımıza gereken bilgileri vermeyeyim?

Önce, intihar eden İtalyanın kullandığı ilaçları not ettim bir kenara: İki uyuturucu hap, iki kutu uyku ilacı... Sonra, bıraktığı notlara yeniden göz gezdirdim: «İlaçları saat 16.00'dan az önce aldım. O sırada saate bakmamıştım, özlü dile-dim.» diye başlamış ahret yolculuğundaki anlarına.

Neyse, saate bakmayışını bir seferlik affedelim ve notları okumaya devam edelim:

«Saat 16.08. İlk belirtileri duyuyorum. Nabızım atışı hızlanmış gibi geliyor. Yazımda bir değişiklik yok.» Oh, oh... Demek dirileri kuskandıracak bir sıhhatle ölüyor.

«Saat 16.10. Dilim şişmeye başladı, ama fazla değil. Henüz kolayca konuşabiliyorum.»

Konuşmaya devam edebildiğine göre kendiliğinden ölümüne de öldürürler adamı.

«16.12, baş dönmeleri başladı. Fakat bacaklarım henüz kesilmiyor. Yatagımın üstünde oturabiliyorum. Kollarımın hareketi normal.»

Uyku hapı yerine vitamin hapı aldı zaar.

«Saat 16.15, kalktığım vakit...»

Devamı yok ama, kalktığı vakit traş olacak, kahvaltısını edecek ve her zamanki gibi işinin başına gidecek her halde.

Saate baktım, 15.45. Durmaya gelmezdi. Gazeteyi bırakarak fırladım yerimden. Eşime:

— Çabuk giyin, koş eczaneye, dedim.

Parmak hesabı ile bizim maaşı alacaklılara bilmeye çalışan kadıncağz şaşırdı:

— Hamdolsun hastamız yok, dertlimiz yok. Eczanede ne işim var ayol?

— Sormayı bırak, söyledigimi yap. Bak buraya yazıyorum. Ne marka olursa olsun iki tane uyuturucu hap ile iki kutu uyku ilacı al, gel.

Korkudan gözleri büyüdü:

— Hapları ne yapacaksınız?

— Bilime hizmet için intihar edeceğim!

Korkusu geçti.

— Gırtlığını aşan borçlardan kurtulmak için günün birinde canına kıyacağını biliyordum zaten, dedi.

İntihar eden İtalyan'la ilgili haberin de yardımıyla bunun alelade bir intihar olamayacağını, kari koca i-kimizin adının da altın harflerle medeniyet tarihine geçeceğini uzun uzun anlattıktan sonra aklı yattı, istediğim ilaçları bulmak üzere evden çıktı.

Mesele yarı yarıya hallo olmuş sayılırdı artık. Şöyle güzelce bir intihar edeyim, ölümlü merak eden bilim adamlarına İtalyalı sanayiciden daha etraflı bilgiler vereyim de, Türk müntehirlerinin zekasına, cesaretine, bilgisine hayran kalsın dünya.

Eşim eve döndüğünde saat onal-

tıya iki vardı. Kalemi kâğıdı alıp, uzandım bizim tek ayağı kırık divana. Telâşla içeri giren eşim:

— Ölmeye başladın mı? diye sordu.

— Hayır, dedim. İlaçları bekliyorum.

— Eczacıya niçin kullanacağımızı söyledim...

— Vermedi mi ilaçları?

— Dur, telâş etme canım, verdi. Hem, «Dünya ahret kardeşim olsun sizin beyninizi çok severim» dedi. Kesin sonuç alabilmemiz için ikışer tane de fazladan verdiği gibi, ilaçlar etkisini göstermediği takdirde başka ilaçlarda verebileceğini de söyledi.

— Sağolsun.

İki uyuturucu hapı birden yuttum, ilk notu konurdum önceden hazırladığım kâğıdın üstüne:

«Saat tam 16.00... Otuz küsur yıllık ömrümden kimbilir kaçınıcı defa olmak üzere bir kere daha hapı yuttum! Biraz sonra hapların etkisiyle beynim uyuşacak, dilim ağırlaşacak, kulaklarım duymamaya başlayacak! Bilim ve teknolojinin sadece feza araştırmalarından ibaret olmadığını anlamalı insanlık. Herkes Ay'a gidemez. Ama herkes intihar da edemez!»

Uyuturucu ilaçları yuttuktan sonra zihnime bir parlaklık geldi ki sormayın. Değil not tutmak, memleket kalkınması için planlar yapmak, nuktalar atmak geliyor içimden.

«Saat 16.05... İlaçlara yirmiyedi buçuk lira veren karım, homurdandırıyor başucumda.

— Yahu, Allahını seversen sus artık! diye bağırđım. Şu namussuz

dünyada insan gibi yaşayamadık, bırak da insan gibi ölelim bar!

Ağlıyor genç yaşta kara topraklara düşeceğimi düşündükçe duygulanıyor olmalı. İster istemez yumuşuyorum.

— Gözyaşlarının nedenini biliyorum şekerim, diyorum. Beni kaybedeceğini düşündükçe içleniyorsun.

— Canın cehenneme! diye hıçkırıyor. Gidişin olsun da dönüşün olmasın inşallah! Ne diye sana ağlayacağım? İlaçların parasını yerine nasıl koyacağımı düşünüyorum. Bak, kalmıktinden kessem, ekmek vermez. Taksitçininkinden kessem, imkânı yok beklemeye icraya ver! Masraflı ölümün sırası mıydı şimdi? Üste yok, başta yok. Elde yok, avuçta yok. Bunca yokluk içinde insanın yaşamasına nasıl olsa imkân yok. Dışını sıkıp eceline ölmeyi bekleyemez miydin sanki? Ölmenle çektiğim bitse, yine iyi. Sonra da işin yoksa kanun adamlarınla uğraş. İfadele alınacak, soruşturma yapılacak, dünyanın işi.

O konuşutkça, ben öleceğime güçleniyorum.

«Saat 16.15... Uyku haplarının hepsini bir solukta yuttum. Fakat hâlâ demir gibiyim! Eşime:

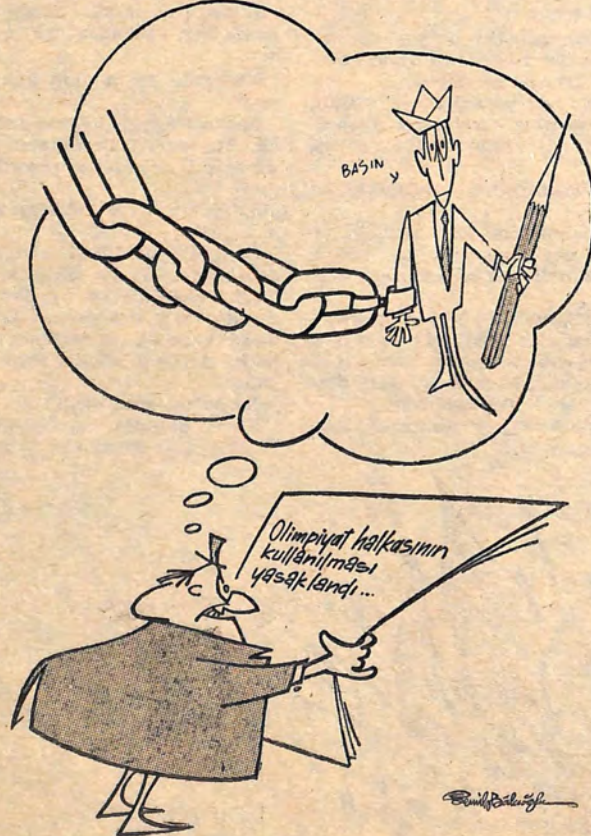
— Şu radyoyu açsana, dedim. Belki şarkılar vardır.

Durup dururken masrafa soktuğum için suratı bir karış kadının: — Oooh, dedi, ne âlâ!... Bir içki şofrası da hazırlayalım mı?

Sustum Ellerini kalçalarına dayayıp dikildi başıma:

— Han! sen ölecektin?

— Ölüyoruz ya... İtalyan sanayici de böyle böyle ölmüştü.

— Haltetmişler, benim dokunulmazlığım var!

Odanın içinde çın çın yankıadı sesi:

— Orası İtalya ayol... Sen neredes yaşıyorsun? «Hemşerim madem ölecektin daha önce aklın neredeydi?» derler. «İntihar için vergi ayının yaklaşıp şu günleri mi seçtin?» derler.

— Yahu işim yok, gücüm yok, neyin vergisini ödeyeceğim?

Alacaklı kendisiymiş gibi durmadan konuşuyor:

— Yeni bütçe hazırlanmadan önce aklın neredeydi? Adamcağızlar seni de insan yerine koydular, sigaradan çayına, eğlencenden ilacına varıncaya kadar ödeyeceğin vergileri hesaplayıp bütçeyi hazırladılar. Kendi yüzünden bütçenin açık vereceğini bile bile canına kıymak, yurt-severliğe sığar mı?

— Keyfimize ölmek için ne yap-malıydık yanı?

— İyice bilmiyorum ama, her halde Devlet Plânıma Dairesine haber vermeliydin. Plânlı kalkınma devresinde aklına esenin ölmeye kalkışması normal olsaydı kim sağ kalırdı?

Bizim zavallı iyice sapıttı.

— Benim ölmemle plânımanın ne ilgisı var yahu?

— Bal gibi var! Vatansever bir kimse olsaydı «Varlığımın ya da yokluğumun memleket iktisadiyatına ne gibi etkisi olacağını araştı-rılmasını, şayet bir sakıncası yoksa intiharımı müsaade buyurulmasını arz ve talep ederim» gibilerden bir dilekçe verirdin. Dilekçen muamele-yere girer, hesap uzmanları konuyu mali bakımdan inceler, sakıncası yoksa, «İsteğiniz yerinde görülmüş, intiharinize izin verilmiştir» derler. Elinde kapı gibi izin olduktan sonra istediğin yerde, istediğin gibi canına kıyabilirdin.»

«Saat 17.05... Tam bir saat beş dakikadır çok sıhhatli bir durumda e-celle pençeleşiyorum. Bir türlü ö-lmediğimi gören eşim bile durumumdan endişelenip dırdırını kesti de, şefkat ve sevgiyle saçlarını okşama-yaya başladı. Hatta bir ara yanağımdan öperek:

— Kendini nasıl hissediyorsun şekerim? diye sordu.

— Berbat, diye cevap verdim. Hâlâ demir gibiyim.

Gözyaşları yağmur taneleri gibi süzülüy yüzünden:

— Ey yüce Tanrım, nedir bu başımıza gelenler? Demek ölemiyecek-sin?

— Galiba öyle...

— Canının istediği başka bir zehir var mı? İstersen işini kolaylaştırmak için bir doktor çağırayım.

— Ömrümün şu son anlarında yeni masraflara girmeni istemem şekerim.

— Aşkılsun. Bunca yıllık eşimin canı bir şeyler isteyecek de, ben pa-radan mı kaçacağım?

Karı-koca öylesine iyi uyuyoruz ki, evliliğimizin ilk gününden intihara kalkışmadığıma doğrusu şimdi çok pişmanım.»

Saat 17.40... Kendimi her zaman-kinden daha neşeli, daha güçlü hissediyorum. Son günlerde çok söy-len bir şarkıya başlayınca, hıçkıra hıçkıra ağlayarak odadan çıktı e-şim. Biraz sonra da burnunu çeke çeke elinde bir tentiridiyet şişesiyle döndü:

— İç şunu şekerim, dedi.

— Ölmek için iyi gelir miymiş bu? Gelirmiş. Eşimin ağladığını gören komşulardan biri göndermiş.

— Bilirsin, dedi, onun kızı senin aldığı haplarla tam yirmi kere intihara kalkmış bir şey olmamış da, sonunda bir yudum tentirdiyotla canına kıymış.

— Sağol, deyip, diktim şişeyi kafama.»

«Saat 18.20... Yata yata yanım ağrıdı, hâlâ Azrail görünürlerde yok. Kendimi Herkül gibi hissediyorum. Hani tutsam, üç aydır kirasını ödeyemediğimiz şu viraneyi temelinden sökeceğim! Bir ara yeniden kaybolan eşim, yanında yaşlı komşu kadınlarıyla birlikte ağlaya ağlaya döndü.

— Ne verdiniz? diye sordu kadınlardan biri.

— İki uyuşturucu, iki kutu da uyku hapi verdim, dedi eşim.

— Başka?...

— Bir şişe de tentirdiyot...

Katıla katıla gülmeye başladı kadın:

— Ayol hapla intihar edildiği nerede görülmüş? Sahiden öldürücü gücü olsa reklam yapmak isteyen artistler tüp tüp hapları yutarlar mı?

— Pekli tentirdiyot?...

— Şimdiki tentirdiyotlar mikrop bile öldürüyorlar ayol... Günümlüde iştahtan kesilenlere iştah ilacı diye veriyorlar onu.

Yanına geldi yaşlı kadın:

— Kendini nasıl hissediyorsun evlâdım?

— Demir gibiymiş teyze. Yalnız ağıktan mideme ağrı girdi!

— Gördün mü? dedi eşime.

Eşim sordu:

— Fare zehiri versek?

— Ondan da iş çıkmaz, dedi kadın. Fare zehiriyle intihar eden şoförün başına gelenleri gazetelerde okumadınız mı? Kendine bir şey olmayıp, saçları dökülmeye başlamış çocukcağızın...

— Ne yapacak acaba?

— Bakın, ben size bir akıl vereyim, dedi kadın. Hazır karnı da acıkmışken tam sırasıdır.

Uzunun bir yemek listesi yaptı. Öyle bir liste ki, etlisinden tatlısına, stütlüsünden tuzlusuna ne ararsan var.

— Bunları yedirebilir mısın kocana? Birinden birinin dokunacağına, sabaha varmadan öteki dünyayı boylayacağına kalıbımı basarım!

«Saat 19.00... Üç saatir aslan gibi komadım. Komşu kadınlar gitti. Listedeki yemekleri yapıp yemek bizim bütçeye göre imkânsız. Eşime:

— Ne yapacağız? diye sordum.

— Valla düşünüp taşın masrafsız bir şekilde ölmenin yollarını arayacağız, dedi.

— Çıkıp şöyle bir dolasam?... Belki bir trafik kazasına uğrarım.

— Aman Allah korusun, delirdin mi ne? diye yolunu kesti. Şoförün acemisine uğrarsın, ehliyesizine rastlarsın, can alıcı yerine çarpmazsa başıma bir de sakat kalırsın!

«Saat 19.30... Başucumda dalgın dalgın düşünen eşim:

— Buldum! diye fırladı yerinden.

— Ne buldun?

— Seni bedava öldürtmenin yolunu...

— Ne yapacağız?

— Taksitle ya bir buzdolabı, ya bir çamaşır makinesi alacağız.

— Eee?

— Biliyorsun, kefil göstermeden vermiyorlar Kefiller bonoları imzalayıp, makineyi eve atık mı, ertesi günü birer mektupla bu borcu ödeyemeyeceğini bildirirsin.

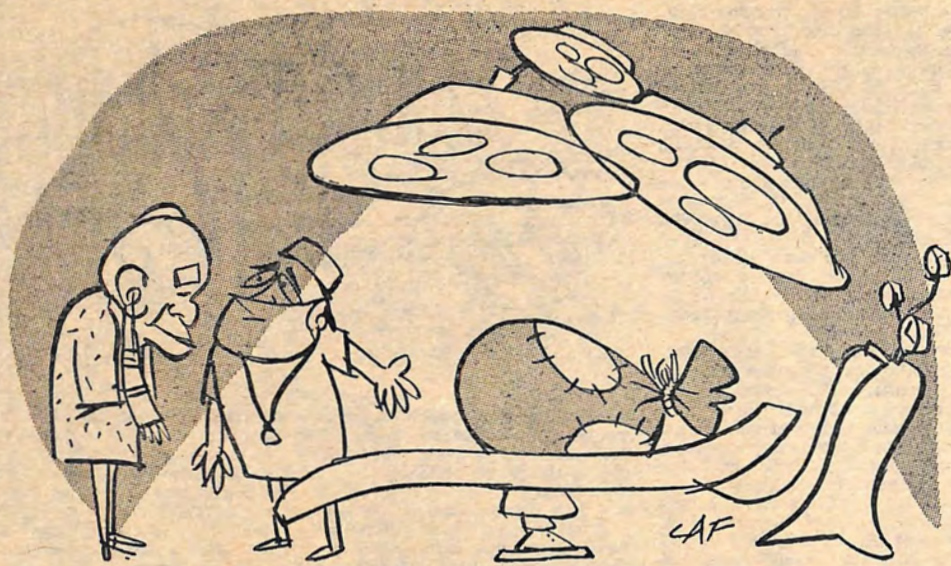
— Kime?

— Kefillere... Eee, başkası için dörtbin lira borca giren bir kimse de ne yapar ne eder, ister kendi kollarını sıvar, ister kiralık bir kaatil tutar, senin icabına bakarlar! Nasıl?

«Ertesi gün saat 9.00... İtalyan'lara nisbet, Türk usulü intihar için kefillerle birlikte bir mağazaya giriyoruz!»

Vedat SAYGEL

Muhalefete göre bütçe hasta. — Gazeteler —

— Dolar nakli yapmaktan başka çaremiz yok Paşam!..

71 ABER kılığı yok maşallah dünyada. Savaşlar, karışıklıklar, işgaller, cinayetler, çeşit çeşit tabii ve gayri tabii felâketler gazeteden televizyona kadar bütün yayın araçlarına bol bol sermaye olup dünya halklarım fazlasıyla eğlendirmekte.

Ama insanoğlu ille değişiklik istediğinden ara sıra başka türlü haberler yaymak da gerekiyor. İşte bu hafta Amerikalılara o kategoriden şu olay duyuruldu:

Fransa'da bir zat Riviera otellerinden birine mektup yazarak oraya tatil geçirmeye geleceğini, ancak köpeğini de getirmek istediğini bildirmiş hayvan kabul edip etmeyeceklerini sormuş. Şu cevap gelmiş otel müdüründen:

«Mösyö, Otuz küsur yıllık oteliyim. Bugüne kadar bu meslekte çok çektim. Ama çektiklerimden hiçbir köpekler yüzünden olmadı.

Hiçbir köpek gece yarısı kafayı tıtsıleyip otelde vukuat çıkarmadı. Hiçbir köpek sigara içerken uyuyakalıp çarşafı tutuşturmadı. Hiçbir köpek eşinin odasına zina baskını yaptırmadı.

Elbette köpeğiniz otelimize gelebilir efendim!

Hâmiş: Köpeğiniz kefil olursa siz de gelebilirsiniz.»

Eski hayvanseverlerden olduğumdan bayıldım Fransızın lâfına. Bu sabahki gazetede başka bir haber okuyunca da yine onu hatırladım.

YELPAZE

Bir çeşit bolluk

Buraya çok yakın bir küçük şehir var. Adı Makoketa. Vaktiyle kızılderililer beyazlar orada çok boğuşmuş çamaşır çitiler gibi temizlemişler birbirlerini. Adı da kızılderili kabilelerinin birinin dilinden alınma.

Sonraları kızılderililer tükenince şehrin üstüne can sıkıcı bir sessizlik çökmüş uzun yıllar o civarda hiçbir eğlence çıkmamış.

Makoketa ahali si iyice bunalmış olacaktı ki sonunda bir hır aramış ve bulmuşlar.

Habere göre tekmi Makoketa'lılar ikiye ayrılmış birbirleriyle uğraşıp duruyorlarmış sabah akşam.

Konu: Kediler.

Evet, bir takım vatandaşlar bazı kedilerin kuş tutup yediklerini gördükte gazaba gelerek yetkililere durumu ihbar ettiklerinden, Şehir Meclisinin oy avcısı üyelerinden bir grup ortaya bir teklif atmışlar:

Herkes kedisini kaydettirip onun hareketlerinden sorumlu olsun; kırksekiz saat süreyle sahibi çıkmayan kediler öldürülsün.

Kuş koruyucuları bu teklife alışı tutarken bütün kedi dostları hışmıyla ayaklanırmışlar. Gazetelerle politikacılar da taraf tu-

tup ikiye ayrılınca kızılca kıyamet kopmuş.

Teklif ateş püskürenlerin iletir sürdükleri en güçlü tez şuymuş:

— Kediler yedikleri her kuşa karşılık yüzlerce fare öldürerek insanlığa hizmet ederler. Hem onların tutabildikleri kuşlar ancak geri zekâlı kuşlardır. Geri zekâlı kuşlar ise kedilere yakalanmasalar başka bir belâyâ az zamanda uğramaya mahkûm yaratırlardı.

Tartışmaya belki siz de benim gibi gülümsediniz ama durum şaka değil: Ciddi ciddi çatışıyor Makoketa'lılar. Şehir sokaklarında kavgalar falan çıkmış...

Gördünüz mü hır kılığı çekince nasıl o ihtiyacı karşılayacak bir konu icat ediveriyor insanoğlu?

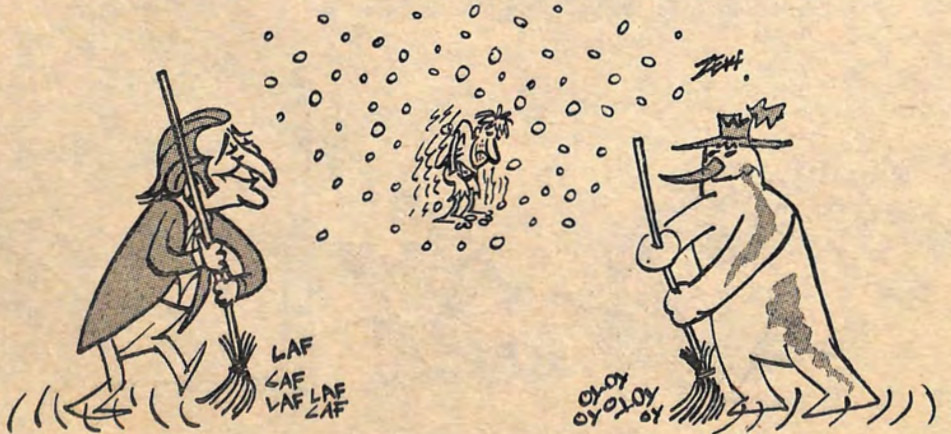
Bir de fazla hırçı insanlara bizim dille «Kedi köpek gibi kavgaya ediyorlar» deriz!

Her sabah vatan havasını posta kutuma getiren Milliyet gazetesinde geçen gün okuduğuma göre de Konya'da bir konuşan kedi türemiş. «Anne», «Baba» falan diyorlarmış.

Bu dört ayaklı dâhi Türkçeyi biraz daha ilerletirse hepimize kimbilir neler söyler!

Belki de der ki:

— Ey insanlar! Sizi kuşlu, kedili kavgalara muhtaç bırakmak için birbirinize bir tek gün hır sıkıntısı çekirtmeyen politikacılarınıza şükredin!

Bölükbaşı, kış taarruzuna başladı. — Gazeteler —

— Vallahi dinime imanuma hiçbir kötü niyetimiz yoktu komiser ağbı-cım. Baktık gördük ki memleket ev-lâtları sapır sapır dökülüyorlar, yi-ne baktık gördük ki şoför milleti kalb nakliyecilerine kalb yetiştirebil-mek için canla başla çahşıyorlar, dümdüz yolda otobosları ters takla getirdikten sonra:

«Seç al, beğen al!» deyip o gül-zelim saat misali çalışan kalbleri Bıtpazarındaki mal gibi iki paralık ediyorlar...

— Uzatma lan! dedi komiser.

— Uzatmıyorum komiser ağbıcım, ne diyordum ağbıcım, vatansever şo-forların memlekette doğumu kontro-lu iyice ele alıp:

«Ulan anasının karnındaki öldü-receğimize, işi kökünden halledip, önce analarının babalarının canları-na okuyalım» fikrinde, ve de felse-fesinde ısrar ettiklerini görünce, bu memleketin fırınında pişmiş ekmek-lerini yiyen, dağlarından ılgıt ılgıt akıp gelen sularından içen...

— Ulan şimdi, yaradana sığınıp bir tane çekersem burnuna, o za-man ılgıt ılgıt akan pınar suyu mu, yoksa kan mı görürsün haaa, kısa kes!

— Çekersen evelallah ağbıcım, ne varkim ağbıcım, madem burda ifa-de vermekten mezunuz, ifademizin içinde memleketimizin temiz hava-sıyla dolup taşan ciğerlerimiz saye-sinde, kalbimizin bu vatan için attı-ğının bilhassa bilinmesini, ve de ma-rukatlarımız arasında kabul buyu-rulmasını bir vatan borcu bilerek, bu talebimin zafta, hassaten geçiril-mesini arzı talep ederim...

— Ulan, politikacı mısın nesin, ne dediğin anlaşılıyor. Ne dedin?

— Dedim ki komiser ağbıcım, biz saf yürekli, bu vatanın evlâtlarının askıyanan, yüksek huzurlarında bulunan arkadaşlarımız Kıyak Be-kir, Kibrit Mustafa, Süt Kâzım ve bir de ben kulunuz ağbıcım, bu işe çok bi bozulmaya başladık, dedim...

— Ne işine ulan?

— Trafik işine ağbıcım.

— N'olmuş ulan trafik işine?

— Keşmekeş ağbı!

— Haa, siz bu memleketin trafik keşmekeşine çare bulacaksınız ha!.. Ulan siz Avrupalı uzmanlardan daha mı akıllısiniz?... O herifler bile dar attılar tatlı canlarını kendi memle-ketlerine, bir trafik kazasına kur-ban gitmeyelim diye.

— Ağbı!

— Söyle lan!

— Ağbı biz şehrin içinin trafiğine dinimiz imanımız için bir günden bir güne el atmadık. Biz o kadar aptal mıyız ağbıcım, bu şehrin içi-nin trafiğini hangi babayığit halle-derse...

— Uzatma ulan!

— Ağbıcım, dedik ki komiser ağ-bıcım, biz bu memleketin hiç olmaz-sa kara vollarının trafiğini bir hal yola kovalım, dedik...

— İvi halt ettiniz!

— Emriniz üzerine iyi halt ettik ağbıcım. Neyse komiser ağbıcıma

deyim, gittik Van taraflarına, ordan uydurduk bir Volsvagen... Uydurduk dediysem, yanı ya vatan millet bay-rak uğruna çaldık ağbıcım!

— İtiraf?

— İşin ucu vatanın milletini selâmeti olduktan sonra, itiraf ağ-bıcım. Sonra onu Sivas elinde bo-yadık mı ağbıcım siyaha? Ustadır ha ağbıcım bizim Kibrit Mustafa. Bir boyar ki...

— Ben yakarım o Kibrit'in çıra-sını!

— Yakarsın ağbıcım, hem de e-velallah seyrine de bakarsın. Sonra komiser ağbıcıma deyim, yaptık mı Volsvagenin üstüne o yapıp sönen kırmızı zamazingodan bi tane, Us-tadır ha ağbıcım bu işlerde bizim Kıyak Bekir. Anlar ki elektrikten eh yanı, o kadar olur, ver eline New-York'un elektriğini, evelallah bir günde İstanbul'un elektriğine çevirsin, bir kontaklar, bir çatlak-lar, kimse çıkamasın işin içinden... Keser mi keser ceryanı eliyen...

— Kes ulan, devam et!

— Devam ağbıcım, devam... Sonra verdik ölçülerini terziye, dedik dik bize âlâsundan birer tane trafik po-lisi elbisesi. Şapkası okkalı olsun, yakası okkalı olsun, pantolonu jet olsun. Çünkü biz, bunun kursunu Boynes Ayres'de gördük.

— Ne boynuzu ulan?

— Coğrafya ilmi ağbıcım. Yani ya bu Boynes Ayres var ya, Afrika'nın başşehri ağbıcım.

— İnşallah boynuz posunuz yok olsun!

— Olsun ağbı, sayende gene büyü-rüz!

— Kes de devam et ulan!

— Edelim komiser ağbıcım. Biz taktık takıştırdık, işaretler, numara-lar... Bizim Kibrit Mustafa, öyle bir arma yaptı ki, eh yanı ağbıcım. Yaz-dı mı arabanın üzerine «Bölgele U-mum Trafiği» diyerekten. Sonra çık-tık mı ağbıcım bir gece Konya yo-luna... İçimiz nasıl yanıyor vatan millet aşkıyanan... Ulan biz de dü-zeltebiliriz be, diyoruz. Suratlarını-zı bir görsen ağbıcım, nah şu senin suratın gibi... Dümbüllü gelse, ki-

pırdamaz dudaklar bir milim, asık mı asık...

— Kes ulan!

— Emredersiniz ağbıcım! Neyse, biz durdururuz gelen geçen kamyon-ları, otobüsleri... Bakarız ağbıcım, yolcu fazla, bakarız ağbıcım, sürat fazla, bakarız ağbıcım mal fazla...

«Ulan bu ne?»

«Aman ağbı!»

«Ne ağbisi ulan?»

«Taksit ağbı!»

«Ulan canları da taksitle mi ver-i-yor Allah?»

Yanı ya komiser ağbıcım, ekibin âmiri müsaadenizle benim yanı... Çağırırım oradan Süt Kâzım'ı:

«Yaz ulan şuna yüz bangnot!»

«Aman ağbı!»

«İkiyüz yaz! Sizi gidi hınzırlar sizi. Hani ulan takoz, hani ulan zincir, hani ulan halat, hani ulan avrat?...» Şey, afedersin komiser ağbıcım... Yalvarır herifler kanlı gibi. Ama biz bi kez, vatan millet uğruna koymu-şuz bu kelleyi.

— Ne kelleler ya? Ulan şu dört kelleyi bir araya getiren, bir kelle etmez bel...

— Ağbıcım yalvarırlar ki herifler bize nasıl?

«Ağbı yüz verelim, makbuz iste-mez!»

«Ulan rüşvet ha! Tutun ulan, za-bit tutun!»

«Peki ağbı, peki!»

«Yazın ulan şuna bir dört yüz lira ceza da rüşvet vermek neymiş, gör-sün!»

Nasıl ağbı bizim kontrole çıktığı-mız zaman yollar, süt liman. Süt liman amma, vardır gene her şo-forun bir ekşiği. Hiç bişey bulmazsan, yaz silgeç için yüz kâğıt, yaz kapı tokmağı için ikiyüz kâğıt...

Ağbıcım dinime imanuma, bizim o bölgede ne trafik kazası kaldı, ne de trafiğe aykırı bir hareket. He-rifleri etmişiz ki ne mum, ne mum!.. Viraz horozlanan olsa, çekiver aşağı vur sekiz on tokat ense köküne, yaz iki misli ceza, defet gitsin!

Bir keresinde inanmazsın ağbıcım, yabancu misafirleri bile götürdük vallaha... Ne bilelim biz, tutmuşuz ki yolu, kuş uçurtmuyoruz. Karşı-

dan bir ışık külmesi geliyor ki, eh dedik, bu ışık külmesi iki bin lira etmese bile, garanti binbeşyüz lira eder. Ulan kıpırm gelmesin mi, bir trafik arabası, kaç kaçabilirsen!.. Arkadaşlara:

«Vermeyin ulan bozuntuya» dedim.

Kalabalığın önünde giden trafik a-rabası yanımızda durur durmaz, he-men arabaya yaklaşıp, çıktım ki bir selâm, ne selâm... Ne bilirim komi-ser ağbıcım, meğer o arabadakinden daha yüksekmışim ben. Adam bana selâmı kondurup:

«Başkomiserim, siz mi öne geçe-ceksiniz, yoksa biz mi geçelim?» de-mesin mi? Astım suratımı:

«Biz!» dedim.

Geçtik öne... Gazla Allah gazla!.. Ulan biz kaçalım deriz, adamlar ye-tişirler aramızdan. Ulan aman, baş-ka çare yok, sapalım şu köy yolu-na, kaybedelim izimizi... Arkamız-dan sapmaz mı onlar da?... Kıyak Bekir'e:

«Ulan Bekir, erkânı umumiye ar-kamız sıra geliyor, nereye gidiyoruz ulan?» dedim.

«Ne bilirim ben» dedi bu hıyar.

Yol, çamur mu çamur... Arkamı-za bir baktım, sanki samanyolu.

«Eh işte, şimdi hapyı yuttuk» der-ken, bir de baktım o portakal şefi mi imiş ne imiş, gelmesin mi o ya-nımıza:

«Başkomiserim nereye gidiyoruz?» dedi.

Dedim:

«Ana yol ilerde bozuk, tamirat var, buradan gideceğiz!»

Daldık mı köy yollarına? O keçi yolu, bu patika yolu, o dere, bu çay, ulan aman nereye gitssek, sa-manyolu arkamızda... En sonunda baktık olmayacak, daldık tarlanın birine, söndürdük farları, ışıkları, uçtu gitti samanyolu yanımızdan. Meğer o gelenler ki yabancu devle-tin masafirleriymiş, adamcağızlar gittikleri yerden kağıt arabalarıyla ancak üç günde çıkabilmişler kara yoluna...

Sonra ağbıcım, biz bir gece dur-durduk mu bir hususi otoyolu. Ensesi kahn, göbeği iri adamın kucağında yatar ki bir sarışın, ne sarışın... De-dim:

«Ulan var mı trafik kanununda ku-cakta sarışınla, araba sürülür diye-rekten bir şey?»

«Ben kimim biliyor musunuz?» de-di.

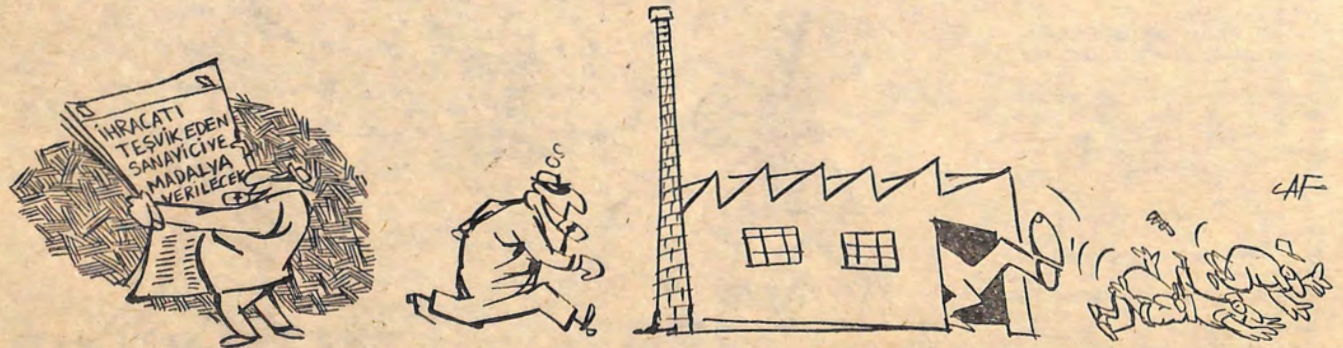
Bana kalsa, bilirim ağbıcım ben bu dalgaları, hemen saların gitsin, a-ma bu bizim hıyar Kibrit:

«Biz seni biliyoruz, iki yüz liralık kavalısn» demesin mi?

Adam attı gitti ikiyüz lirayı a-ma, yarın saat sonra hakiki bir tra-fik arabasıyla çıkageldi. Kaçabilir-sen kaç!..

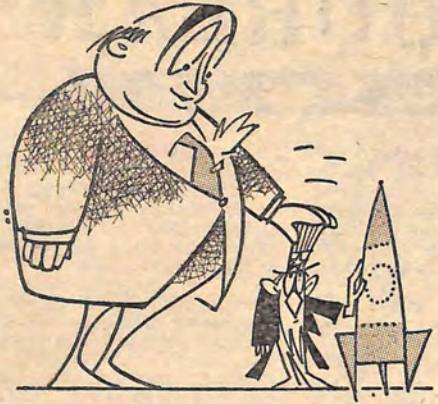
İşte ağbıcım benim maruzatım bundan ibaret! Allah vekil, niyeti-miz hiç de kötü değildi, maksadı-mız, memleketi bu trafik keşmeke-sinden kurtarmaktı!...

Muzafer İZGÜ

Yazısız

- Türkiye'nin kalkınma hızı Amerika'dan fazla imiş .. -

" KÜÇÜK AMERİKA ! "

- C.K.M.P 'li Komandolar Fen Fakültesinde bastı .. -

- İŞTE COPLU KOMANDOLU MİLİTAN PARTİ !

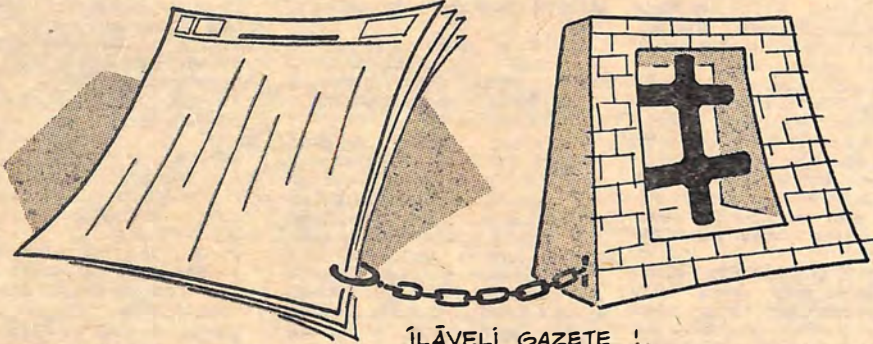

- Memur maaşlarında tavan ve taban yükseltilecek .. -

- NE LÜZÜMÜ VAR .. BEN YÜKSEL TECEĞİM KADAR YÜKSELTİYİM ! .. -

- BASIN SUÇLARININ CEZALARI ARTTIRILIYOR -

İLÂVELİ GAZETE !

YEDİ

PAZARTESİ

Çıplaklık salgını

Önümüzdeki baharın giyimini şimdiden açıklamaya başladı gazeteler. Kısalta kısalta kısaltacak etek kalmadığından olacak ünlü moda yaratıcıları düşünmüşler, taşınmışlar, elbise denen belâyı dışı yaratığın sırtından tamamen çıkarp atmaya uygun bulmuşlar. Terzinin yerini ressam almış, kuşaşın yerini boya, yeni akım böylece çıkmış ortaya.

Artık günahları boyunlarına. Bu modayı kendileri mi yarattılar, yoksa bizden mi yürüttüler pek bilmiyoruz. Fakat aradaki şaşılacak benzerliği gördükçe haklı olarak şüphe ediyoruz. Hele hele örtünülecek bölgelere varıncaya kadar bizi taklit etmelerine ne demeli? Onların mahrem yerlerini örtmek için kullandıkları «Boya», bizimki «Yama». Onların vücutlarını sanatkarlar süslüyor, bizimkini Bitpazarı'ndan aldığımız ceket pantolonlar gizliyor. Ve onlarınkinin adı «Dop modası», bizimkinin adı: «Yok modası»

Onlar zenginliğin, biz züğürtlüğün sıkıntısını çekiyoruz, kimimiz varlıktan, kimimiz yokluktan, fakat hep beraber çıplıplak geziyoruz!

SALI

Okus pokus

İzmir'den «Tatlı» diye postalanın paketin içinden New-York'ta afyon çıkmış.

Olur mu, olmaz mı dememize kalmadan başka bir haber daha çıktı karşımıza: «Ankara'dan postalanın pekmez, kayısı kurusu, pestil dolu 50 kiloluk sandığın içinden İstanbul'da buğday çıktı.»

Ne marifetli insanlarız Yârabbi! Sahnelerde kılıç yutma, insan kesme, şapkadın tavşan çıkartma numaraları yapanlar haltetmiş yanımızda!

Biz morfini alçı yaparız.

Esrarı kına yaparız.

Parayı deve yaparız.

Afyonu tatlı, elin memurlar huzurunda çivilenip tartılan 50 kiloluk sandığındaki pekmez ve kayısı kurusunu buğday yaparız.

Hani bu hüner bizdeyken dilessek memleketi de güllük gülsitanlık yaparız ama, şahsi işlerimizin çokluğundan ayıracak vakit bulamıyoruz ona.

ÇARŞAMBA

Benzese bari

CHP. Genel Sekreter yardımcısı Üstünel, «AP. İktidarı, devletli gazoz şirketi gibi idare ediyor» demiş.

Sayın Profesör kendilerince belki haklıdır ama, gazozla AP. arasında «Sandık» meselesinden başka bir benzerlik bulamadık biz. Malûm, günümüzde gazoz define sandığı, AP. oy sandığı... Birinin kapağını açtın mı, için-

den otomobil çıkar, buzdolabı çıkar, radyo çıkar. Diğerini açtın mı içinden milletvekili çıkar, belediye reisi çıkar, muhtar çıkar. Değerlendirmeye gelince: Oy sandığından çıkan, gazoz kapağından çıkan gibi para etmez ki!...

PERŞEMBE

İhtilâflı birincilik

İstanbul'un trafik keşmekeşini, suların akmayışını, elektriklerin sık sık kesilişini işleyen lise öğrencisi bir kızımız, Dünya Gençlik Formu Teşkilâtı tarafından düzenlenen uluslararası yarışmada birinciliği kazanmış.

Birimizin başarısı elbette hepimizi sevindirir ama, ortada bir haksızlık var gibi geliyor bize. Birinciliğin asıl sahibi kim acaba? Liseli kızımız mı, yoksa su-suz, ışıksız İstanbul'umuz mu?

Yazıyı herkes yazar ama, bir şehri bu hale herkes getiremez.

CUMA

Cephe nerdeee, Bölükbaşı nerde?

«Ankara'dan hareket eden Bölükbaşı, Konya'da kış taarruzuna geçti.»

«CKMP'li komandolar, Ankara Fen Fakültesini işgal etti.»

«Kış taarruzuna başlayan Bölükbaşı, Konya'dan hareket etti.»

«CKMP'li komandolar, Yüksek Öğretmen Okulunu işgal etti.»

«Kış taarruzuna devam eden Bölükbaşı Niğde'de...»

«CKMP'li komandolar Siyasal Bilgiler Fakültesini işgal etti.»

GÜN

Bre Bölükbaşı bırak şu taarruzu Allah'aşkına. Sana ne Konya'dan, Niğde'den? Topla ordunu dön, yoksa Ankara gidiyor elden!

CUMARTESİ

Seçmeler

«Ankara: Otobüsle kamyon çarpıştı, 9 ölü, 7 ağır yaralı var.»

Yılın ilk kazası...

«Afyon: Marşandizle kamyon çarpıştı 11 ölü, 20 ağır yaralı var.»

Haa, bir de Amerikan yardımı var. Doğumun kontrolü için 1450 cip vermişler bize.

Aman birader, iki günde 20 ölü, 27 ağır yaralı... Cipler için teşekkürler ama, otobüsler, kamyonlar daha çok randımanlı.

PAZAR

Huy işte...

İzmir'li 50 müteahhidin vergi kaçırdığı tesbit edilmiş.

Kaçırmanın çeşiti vardır yeryüzünde.

Bir Küba'lı uçak kaçırır.

Bir Amerika'lı esrar kaçırır.

Bir İsviçre'li saat kaçırır.

Kaçıran bir Türk olunca, gümrükten mal kaçırır, köyden kız kaçırır, silah kaçırır, kahve kaçırır, hani kaçırarak bir şey bulamazsa tutar akımlı kaçırır! Müteahhitler yine şanlarına yakışanını seçmişler.

TANIDIĞIM MESHURLAR

Naci Sadullah

Aktör Küçük Kemal

O NUN için, —makyaj sanatında—ki ustalığı yüzünden— «Türk sahnesinin «Lonşaney» i demişlerdi.

Onun için —«karakter» yaratmak—taki üstatlığı yüzünden— «Türk sahnesinin «Konrat Vay» ı demişlerdi. Onun için: «Sanatında, küçüklük boyundan en az bir milyon misli büyük aktördür» demişlerdi.

Gerçekten de «Hamlet» in şimdi çoktan mezarı girmiş bulunan unutulmaz mezarı, Türk sahnesinden gelip geçmiş sanat devlerinin en heybetlilerinden biriydi!

«Girit» adasında doğmuş... O zamanlar Girit'e, Yunan pandomim kumpanyaları gelirmiş. Babası, pandomim seyrini hafifletmişreplik saydığı için, oraya gitmeye can atan kadınlara refakat etmezmiş. Halbuki, kadınların sokağa erkeksiz çıkmaları devrin geleneğine aykırı. Ne yaparsınlar? Evde her ağzını açışında: «— Büyükler konuşurken, çocuklar lütfen karışmaz!...» diye paylayıp sözünü ağzına tıkadıkları o zaman gerçekten «Küçük» Kemal'ciği —«Pandomim» e gidebilmek için— erkekten sayıp önlere katarlarımış.

Fakat geceleri sokağa, sade erkeksiz değil, fenersiz de çıkılmıyor ve her allenin seviyesi, bu fenerin haşmetiyle ölçülüyor. Bu yüzden, yâr-ü ağyara karşı allenin itibarını yükseltmek için, Kemal'ciğin eline, boyundan büyük bir de fener veriliyor.

Küçük Kemal vaktiyle bunları anlatırken:

«— İşte, derdi, o fener, tiyatro hevesi uğrunda taşıdığım ilk ağır yüküttür. Fakat sonradan aynı uğurda yüklendiklerime nispetle o ağır yük, kuş tüyü kadar hafif kalır!...»

Onun tiyatrodan en büyük şikâyeti, sanatkarların, birbirlerinin şöretlerine, başarılarına karşı duydukları haset ve kıskançlıktı. Ona göre: «Allah, tiyatro sanatını insanlara bu

hasetle beraber aşılamıştı. Fakat, haset ve kıskançlık zilletine düşmemek şartıyla, bir sanatkarın sıvrılmak, yükselmek ihtirasını şiddetle duymasını farz bilirdi. Zira ona göre, bu ihtirası duymayan bir sanatkar, motörü işlemeyen araba gibi yerinde saymaya mahkûm demektir!

Lâf ne zaman hasetten, kıskançlıktan açılrsa, kendisine çok dokunmuş olan bir olayı anlatırdı: Bir gün, —şimdi hayatta bulunduğu için adını anmayacağım— bir aktörü, yerine göz koyduğu ve son derece kıskandığı rakibini şaşırtıp sahnede rezil etmesi için suflöre rüşvet verirken görmüştü!

Onun hayatta en sevdiği dostlarından birisi, maalesef tıpkı kendisi gibi çok genç yaşta kaybettiğimiz gerçekten değerli sanatkar «Muvahhit» ti. Ona göre «Muvahhit» de son derece muhteristi ama, onun tertemiz ihtirasına, hasedin ve kıskançlığın zerresi bile karışmamıştı. Nitekim bir gün o da rüşvet vermişti. Hem de o bir mecdidiyelik rüşveti verebilmek için, ağızındaki altın dişlerden ikisini satmıştı. Fakat Muvahhit'ciğin o rüşveti, oynanacak piyeste kendisine de bir rol ayırması için, o meşhur «Manakyan» a vermişti!

Şimdi, Küçük Kemal'in «Girit» ten İstanbul'a gelip evvelâ «Gelenbevi» lisesinde, onun yanı sıra üzerine de «Vefa» lisesinde okuduktan sonra, rahmetli Reşat Nuri Güntekin'in aracılığıyla ve imtihanla girdiği «Dârülbeyaz» de ilk role çıkışının gerçekten nefis hikâyesini hatırlıyorum. Piyesin adı: «İkinci Gençlik»!

Piyesin de, hemen hemen Küçük Kemal'inki kadar ilgiye layık şirin bir hikâyecisi var:

Her zaman olduğu gibi, tiyatroya bir sürü eserler gönderilmekte... Fakat bunların tanınmış birer imza taşımamış olanları, tıpkı tavsiyesiz memurlar gibi bir kenara atılmakta... O sırada, rahmetli Reşat Nuri Güntekin, tiyatronun umumî kâtip-

liğine getiriliyor. Karıştırdığı o metruk eserler arasından bir tanesini pek beğeniyor ve bazı yerlerine ufak rötuşlar yaptıktan sonra repertuara sokuyor. Fakat sonradan anlaşılıyor ki, meğer imza yerinde «A. N.» harflerini taşıyan o eser Ertuğrul Muh-sin'e aitmiş!

Küçük Kemal, ilk rolüne, —bir yâver rolüne— işte bu eserde çıkıyor. Bir aralık, kuliste, iki kanallı bir kapı arkasında replik beklemek te...

Replik bekleyen aktörleri ben, anahtar deliğinden hanımı ile efendisini seyreden röngenci hizmetçilere benzetirim. Zira replik beklerken dikkat kesilen aktör de, tıpkı anahtar deliğine göz uyduran röngenci hizmetçi gibi domahp iki büküm olur!

Nitekim Küçük Kemal de yarı secdeye varmış gibi eğilmiş, sahneye ilk defa çıkacak olmanın büyük heyecanı içinde ve olanca dikkatle oyunlu izliyor!

Bir aralık, doğrulup, ağrımaya başlayan belini biraz dinlendirmek ihtiyacını duyuyor. Fakat Küçük Kemal hızla doğrulunca, kafası küt diye sert bir şeye çarpıyor. Meğer bu «sert şey», o sırada Kemal'in arkasından sahneyi seyretebilmekte olan «Sara Mannik» in çenesi değil mi imiş? Canı pek fena yanan Ermeni: «Hent» demesi ile, biçare Kemal'in suratına şamarı aşkemesi bir oluyor!

Ve tokadı yer yemez de, Kemal, hentiz sırası gelmeden kendisini sahnede buluyor! Sahnede kumandan rolünde rahmetli Raşit Rıza... Olayın nedenini bilmediği için, bu yanlış hareketini, genç ve heyecanlı aktörün acemiliğine veriyor ve durumu tamir için, kışkırları çatarak yâverini (!) azarlıyor:

«— Çık dışarı, ben daha seni çağırmadım!»

Kulisten şamar, sahneden azar... Biçare Küçük Kemal'in, aktörlüğe kalkıştığına daha ilk adımında nasıl

pişman olmadığına şaşmak lâzım değil mi?

Ondan sonra nankör sanatının daha nice tokatlarını yedikçe her halde, kendisini sahneye tokatla sokan «Sara Mannik» in o uğursuz sıftahını hatırlamış olacaktır!

Küçük Kemal'in bir de askerlik hikâyesi var ki, galiba onun hayatının «Akbaba» ya en fazla yaraşacak fahiş odur.

Kemal, hasta olduğu için, askerlikten tecilli. Fakat bunu, nüfusuna işletmemiş. Hem de durumu bilen yakın arkadaşlarının ikazlarına rağmen...

O sıralarda, «Dârülbeyaz», bir Kaderiz turnesine çıkıyor.

Samsun'a varışlarının dördüncü sabahı, kaldıkları otelde bir inzibat çavuşu geliyor ve otelin salonunda bir arada oturmakta bulunan sanatkarlara hitaben:

«— Sizin aranızda bir Nuri oğlu Mustafa Kemal olacak. O hanginiz?»

«Nuri oğlu Mustafa Kemal», bizim Küçük Kemal'in ta kendisi!

Biçare «Küçük Kemal», beti benzi bembeyaz kesilmiş olarak ayağa kalkıp kekeleyor:

«— Be... be... benim efendim!...»

«— Senin hakkında ihbar var. Sen asker kaçağıymışsın. Birlikte şubeye gideceğiz!»

Kemal, nerdeyse bayılacak. Zira üzerinde asker kaçağı olmadığını ispatlayabilecek hiçbir belge yok!

Şaşkın şaşkın soruyor:

«— Böyle pijamayla mı gideceğiz efendim?»

«— Git, giyin!...»

Kemal, dizleri titreye titreye, yüreği hoplaya hoplaya giyinmeye girdince, arkadaşları, inzibat çavuşunun etrafını çevirir:

«— Çocuk fenalaştı, diyorlar. Sız lütfen gidin de biz onu biraz kendine getirelim!...»

Çavuş, kışkırları çatık olarak:

«— Pekâlâ, diyor, ben gidiyorum. Fakat onu birkaç saat içinde şubeye getirmezseniz, hepiniz hakkında asker kaçağını bile bile saklamak suçundan takibat yaparız!»

Rahmetli Büyük Behzat atılıyor:

«— Ben aktör Behzat... Size söz veriyorum. Onu şubeye bizzat ben getireceğim!...»

İnzibat çavuşunun böylece çıkıp gidişinden kısa bir zaman sonra Küçük Kemal, şayınmış olarak salona giriyor ve şaşkın şaşkın etrafına bakarak, âdeta:

«— Nerde Azrail?...» der gibi soruyor:

«— Nerde çavuş?...»

Behzat sokulup cevap veriyor:

«— Ben seni götüreceğime söz verdim. Gitti... Ve Küçük Kemal'in yüreğine az çok ferahlık, bembeyaz kesilmiş yüzüne az çok renk getiren şu sözleri ekliyor:

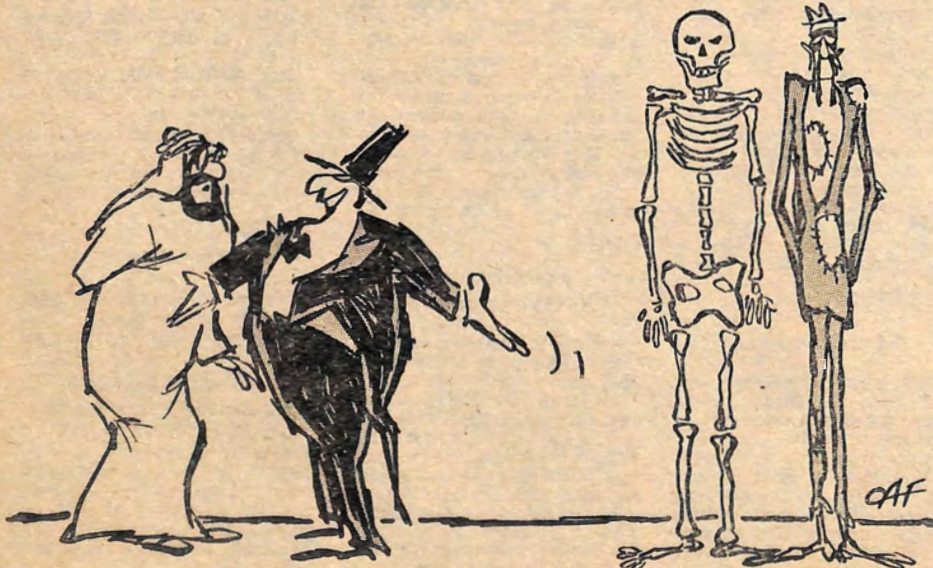
«— Hem o kadar telaşa kapılma canım... Bereket şansın varmış. Zira şube reisi benim can ciğer dostumdur. İş nasıl olsa tathya bağlarız!...»

O ara Vasfi Rıza Zobu da yanlarına sokuluyor ve Kemal'e:

«— Üzülmeye şekerim, diyor, şube reisi benim de iyi ahpabumdur. Şubeye üçümüz beraber gideriz!...»

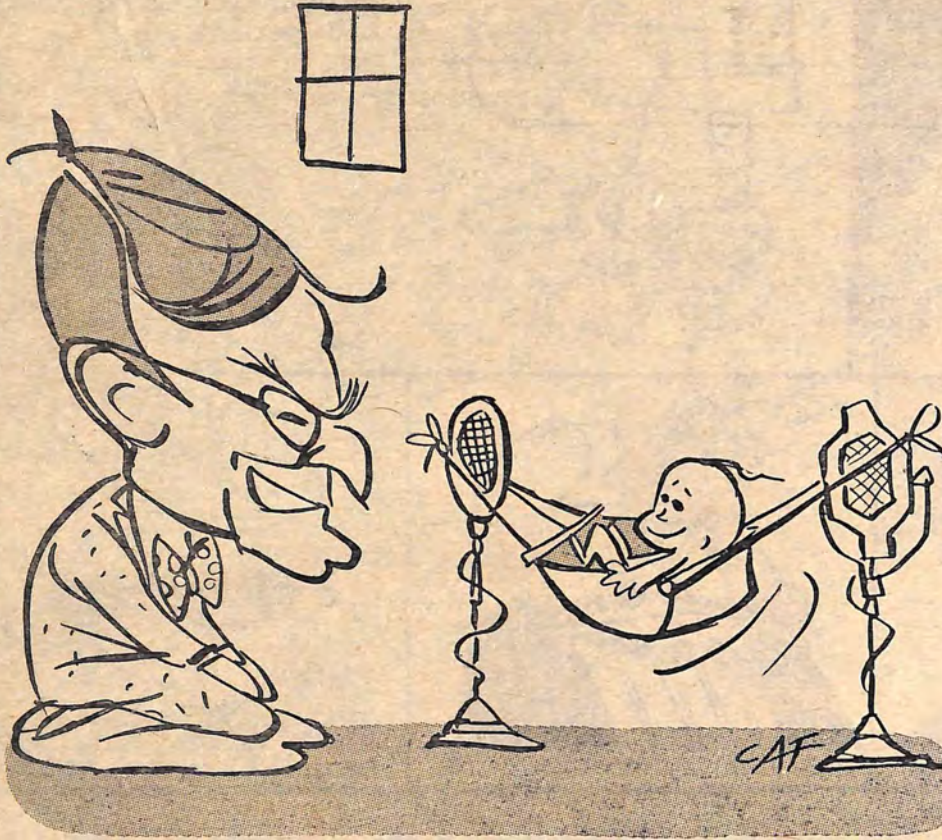
(Sonu gelecek sayıda)

Arap ülkelerine et ihraç ediyoruz. — Gazeteler —

— Eti senin, kemiği benim!..

K. Gülek, «Erkek çocuğum olursa kendim gibi politikacı yapacağım» dedi — Gazeteler —

— Uyusun da büyüsün ninni..
Tıptı tıptı oy alsın ninni!..

Ay'da yeşillik varmış.

Yazısız

KAYSERİ'DEN SELAMLARLA..

— III —

Şeker fabrikası

Valinin yemeği bitmişti... Kayseri'nin «erkânı», Sıhhat Bakanını ağlamıştı. Aslen buralı olan Turhan Feyzioğlu'ndan çok popüleri Vedat Ali Özkan... Burada on sene hekimlik etmiş!

Ben, salonda otuyordum... Bakan, «erkân» yemeğinden sonra, «— Fabrikayı gezelim» dedi...

Ve gece fabrikayı gezdik...

Tuhaf bir şiiriyeti var fabrikaların, insandan çıkmış, insanı ezen bir tarafı var... Huysuz bir tarafı var! Işıklı yüzü bir kimyager, belli ki mesleğini seviyordu, anlatıyordu, biz de dinlemeye çalışıyorduk o püskürtüde... Şşşşt... fışss... şşşşt... fışss...

Yaşlanmış makinalar çalışıyordu... Beyaz pancarlar bütün kalmak için direniyorlardı âdeta birinde... Başkalarında, bollaşmış şerbetler fokurduyordu... Kazanlarını patlatacaklarından korkuyordu insan. Sonra beyaz bir toz haline geliyordu şeker... Sonra kareciklere bölünüyordu, sonra kutulara giriyordu...

Bir işçi, kutulara dolan şekerin teki başkaldırırsa, parmağıyla aynı hizaya getiriyordu öbürlerini. Bütün gün aynı işi yapıyordu: Başkaldırımı hizalandırmak... Uf, iyi ki şeker kareciği değilmi!

anKara MEKTUBU Nimet ARZIK

İyi ki de o vatandaşın yerinde değilim...

Sıcaktan soğuğa, soğuktan kaynara geçe geçe, herkes zatürreyi, nezleyi, gripi aklına getire getire ziyareti bitirdik...

Taş devrini özlüyorum, yahut da beşbin sene sonraki hayatı. Böyle «asma kat» yaşamak iş değil...

Bir kerecik şeker yiyebilisin diye insanoğlu, bunca komplikasyon!

Bizim çakallarla önce Honat Hatun külliyesine gittik. O nefis, o sâde, o haysiyetli Selçuk yapısına bizim çakallar Köroğlu resimli romanını okumuş, Beş Ateşli Kadın filmi görmüş, boş gözlerle baktılar.

Kokakolayla buruklaşmış dillerinden hiçbir hayranlık kelimesi çıkmadı...

Sonra, ufak bir çamurlukta, o zarif, tepesi dönmeye hazır gibi görünen, Selçuk kartalları kakılı, on iki köşeli döner kümbete gittik...

Çocuklardan biri:

«— Bu Honat Hatun'dan güzel» dedi... bir şey söylemek için.

Aslında onlar, «Beş Ateşli Kadın» la, resimli romanlarla daha ilgilidiler...

«İnkışaffff... İnkışaffff...»

Kaç politika adamıyla konuşsanız, iktidardaysa, son zamanların inkışaffff'ından bahseder...

Benim gördüğüm, şehirlerimizde, zevk «İnkışaffff»ı yok...

Eski yapılar nice asil, nice doğaya uygun... Yenilerse kalfa yarımcısı müteahhidin kesesine uygun sadece...

Gönülle konuşan yeni bir yapı göremedim Kayseri'de... Ama eskiler onca zafer türkülerini söylüyordu ki!

Bu çarıktan, ayağı sıkın, köşele yerine mukavva kullanılan potine, buhar atarcasına «İnkışaffff» denmesinden bıktık...

O gün de Amerikalıların Ay'a gitmesini veriyordu radyo. İnsanın ayakta dinliyesi geliyordu. Sıcak bir kardeşlik hissi duyuyordu insan, astronotlara...

Onlar füzelerinin içinde «İnkışaffff» diye medeniyet püskürtüyorlardı muhakkak. Ufak bir hatâ onları güneşin uydusu yapılmış... Bizde güzel bir söz vardır:

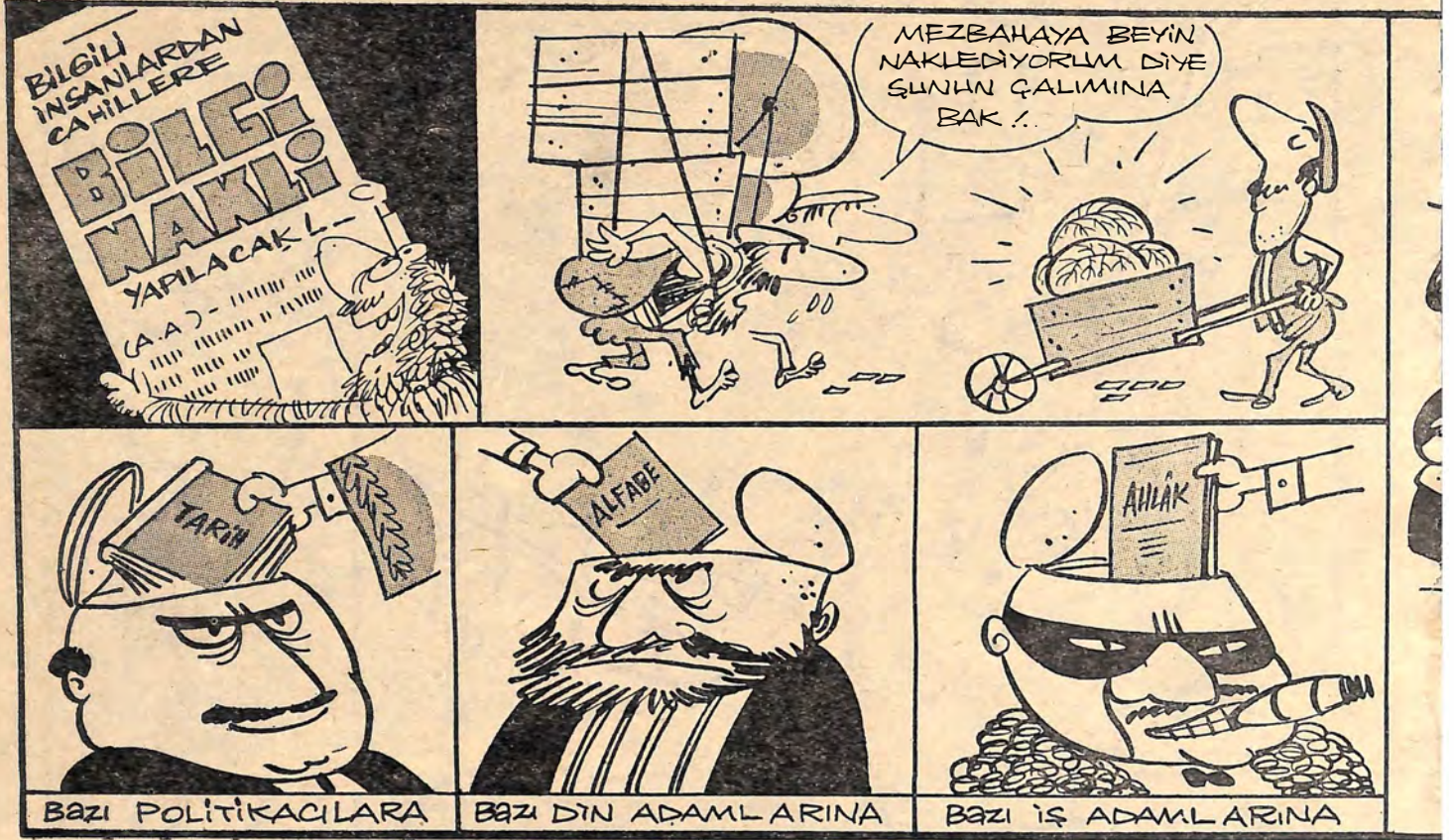
Hey beyler diyeceğine,

Hey dağlar demek evlâ...

Her aklına gelenin uydusu olacağına, güneşin uydusu olmak ne güzel şey!

Allahaismarladık Kayseri...

Nimet ARZIK

BAZI POLİTİKACILARA

BAZI DİN ADAMLARINA

BAZI İŞ ADAMLARINA

OLSA !..

Kış bastı mangalda közümlü olsa!
Endişe duymayan özümlü olsa!
Huzur sofrasına çökerdik belki,
Sırtımızda samur kürkümüz olsa!
Kavurma yapmayı biliriz ama,
Kurban edilecek kuzu'muz olsa!
Neleri not eder, neler yazardık
Yurtiçi, yurtdışı gezimiz olsa!
Biz de kürsülerde bol bol atardık,
Yüzde biri gerçek sözümlü olsa!
Şahane bir oyun çıkarmak mümkün,
Elde dört as gibi kozumuz olsa!
Terşli bir sıfat taşımıyoruz
Bari o çorbada tuzumuz olsa!
Patronun suratı her zaman asık,
Avans isteyecek yüzümüz olsa!
Köylünün durumu yürek acısı,
Bunları göreceğ gözümüz olsa!
Yıldızlararası sefer başladı,
Bizim de böyle bir arzumuz olsa!..

Derin mavi deniz

Tiyatro: Dormen.
Yazan: Terence Rattigan.
Çeviren: Ali Poyrazoğlu.
Sahneye koyan: Haldun Dormen.
Dekor: Osman Şengezer.
Kostüm: Güler Erenyol.
Oynayanlar: Muazzez Kurdoğlu,
Yüksel Gözen, Hâdi Çaman, Işık
Aylan, Suna Keskin, Erol Keskin,
Hüseyin Kutman, Metin Serezli, Al-
pay İzer.

Yıllar boyunca söylendi, anlatıldı, yazıldı, çizildi, oynandı. Yine şu akılsız kadınların kulağına küpe olmadı. Evlenmek üzere yetiştirilmiş yaratıklarınız siz. Önünüze çıkan ilk kismetle başgöz olun, oturun hanım hanım evinizde. Nenize lâzım âşık olup, yuvadan uçup gitmek sizin? Sonunuz iyi olmuyor işte. Ya rezil oluyor, ya intihar ediyorsunuz.

Boyunuzdan büyük işlere ne demeye kalkarsınız? Toplumda sizlere öğretilen yanlışlara karşı gelin gelmesine de, sonuna dek sürdürün bu akıllılığı değil mi?

Hayır efendim.

Böyle yapmazlar bunlar.. Karşılama ilk çıkana sırsıklam âşık olurlar, sonra da kafalarında yıllar yılı kendilerine göre yaratıkları bir erkek modeline uydurmaya çalışırlar bu adamcağızı.

Ne yapsin o adam?

Bu güzel kafaya kendisinin bir erkek olduğu gerçeğini sokmaya çalışır, nafi.. Sonunda kadın kalkar intihar eder. Al bakalım temizle şimdiki. Adam bu yükü hayatının sonuna dek taşıyacaktır. Bir insana atılacak en büyük kazaktır bu...

İşte oyunumuzun kahramanı da böyle yaptı. Ne var ki oyunun başında intihar etti o... Otuz aspirin aldı ve para atılmayınca işlemleneceği bütün İngilizlerce bilinen gazocuna bir şilin atıp, dayayıverdi kanapenin kenarına güzel başını. Bir şililik zaman geçince havagazı kesildi ve Hester Collyer'in hayatını kurtardılar. Vücudu kurtulunca iş ruhunu kurtarmaya kalmıştı. Ne kaplıpları arasında sıkışıp kalmış koca, ne delişmen havacı sevgili, ne komşu çift, ne iyi yürekli ev sahibi başaramadılar bu işi. Komşular arasında bulunan bir eski doktor; eski doktor diyoruz, çünkü adam insanları biraz kobay gibi görüp bu yüzden meslektan uzaklaştırılmış biri, bu işi başardı. Hester'i iyileştirdi.

Ve sonunda doktor şöyle bir lâf attı ortaya:

«— Dünya o kadar karanlık ki en ufak bir kıvılcımın bile aydınlatacağı şeyler var.»

Hester'in karanlık dünyasını da, yaptığı acemice resimler aydınlatıverdi.

Eh, kadınlar artık akıllanırlar bundan böyle, başlarından aşacak işlere kalkışmazlar. Her zaman iradesi kuvvetli bir komşu çıkmaz insanın önüne... Ölüverir insan şa-

Şehirde bir hasta...

Köyde bir doktor!

— Carınız, hazırız! Şu catile biraz cinsiyet bilgisi nakledelelim dedikse kataru ettik yârzi ...

ka-maka derken... Ne var ki çok hislendiler kadın seyirciler, çok üzüldüler Hester'e.

Oysa Hester, şehvet kurbanı olmadığını bir ara kocasına söyledi, sonra bunu unuttu da genç komşuya «Ruh, ruh, hep ruhu düşünüyörsünüz, ya insanın fiziği ne oluyor?» deyiverdi.

Doğru, doğru da... Ah ne olur öteki doğru'ları da bilseydi Hester'cik. Ne böylesine üzüldü intihara kalkar, ne de biz seyircileri tarifsiz kederlere garkederdi...

Olmadı işte... Öğretmediler ona ve öteki kadınlara bu doğruları ve de onlar öğrenmeyi pek arzulamadılar her halde ki, hâlâ dünya yüzünde Hester'ler ve Hester'lerin hikâyesine ağlayanlar yaşamakta...

Hester'de Muazzez Kurdoğlu Karl Ebert okulunun iyi bir öğrencisi olduğunu yeniden ispatladı. Güzel, zarif, aşktan sarhoş bir kadının melodramını bir iyice yansıttı. Sonunda güzel oyununa, ünlü Oedipus oyunundan kalma, balerinlere yakışır ustalığına reveransını da ekleyince İstanbul seyircisi iyice bağrına bastı Muazzez Kurdoğlu'nu...

Delişmen havacı Freddy; yakışıklı, nasılsa öyle görünen, yalan-dolan bilmez, kılıfıbaz Freddy... Bu role Metin Serezli'den iyisi zor bulunurdu. Kadının aptallığından iyice sıkılıp, aldı başını gitti sonunda.

Yargıtay üyesi saygı değer koca'da Hüseyin Kutman her şeyi, hattâ aşkı bile kâhplar içinde görmeye alışmış, kalıp kıyafet yerinde bir «Sir»... Kolalı gömlek yakası gibi olmadan da oynanabilirdi bu rol...

Kendi hayatındaki yanlışları hareket ederek doğruları bulduğunu sanan soğukkanlı doktora çizgiyi hiç bozmadı Erol Keskin.

Karı-koca komşular (Suna Keskin, Hâdi Çaman), ev sahibi (Yüksel özen), Freddy'nin arkadaşı (Alpay İzer), yan karakterlerde hiç saygısızlık etmeden, sınırlarından taşmadan, sevimli sevimli becerdiler rollerini...

Dekor: Ucuz bir apartman katının rütküş bir dairesi gibi değil de, pahalı bir apartman katının rütküş bir dairesi idi.

Kostüm: —Hüseyin Kutman'ınkini saymıyoruz. Malûm onun palto ve smokinî Ankara'da Nail Yurdakul tarafından dikilmiş— Hepsi de göze batmayan, sade güzel şeyler giyip çıkardılar. Ne var ki Hester'in beyazla süslenmiş siyah sabahlığı mızıkçılık edip öteki elbiseleri bastırdı. Gelip başköşeye kuruldu, siyah bir leke gibi...

Derin Mavi Deniz'in bunlarla ne ilgisi var? dersiniz, ölümü özlüyor ya kadın, işte ölüm ona sükûn verecek bir derin mavi deniz gibi geliyormuş. Bunu oyunun bir tek yerinde söyledi de, dikkatli seyirciler anladı.

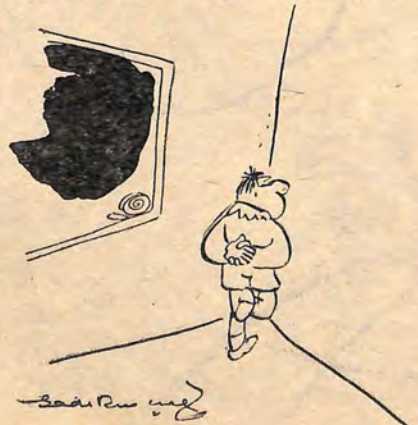
Kafası var aklı yok, isteği sonsuz olanağı kıt, zavallı bir kadının melodramatik öyküsü.

OLMASA!..

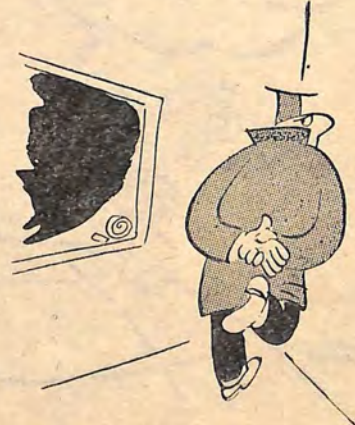
Mesafe ölçülmez pergel olmasa,
Kasap et satamaz çengel olmasa!
Karaborsacılar şımarmazlardı,
Alınan tedbirler ilkel olmasa!
Tütünler bu kadar bozuk çıkmazdı,
Bu işi yürüten Tekel olmasa!
Çok yüksek binalar çabuk yıkılır,
Altında sağlama temel olmasa!
Kızmazdık fiyaka satan kişiler,
Hem fodul olmasa, hem kel olmasa!
Dar gelirlilerin sesi çıkmazdı,
Bazan yanık yanık gazel olmasa!
Devairde işler çabuk biterdi,
Âmir prensibi «Git, gel!» olmasa!
Seçimlerde virgül olanlar, sonra
Hizmet istenince heykel olmasa!
Bu tip yarışlara girerdik belki
Aşması imkânsız engel olmasa!
Daha yazılacak çok şey var ama
Elimdeki kalem tembel olmasa!..

Salâhattin KUTLU

Üniversitelerde öğrenciler yönetime katılacak. — Gazeteler —

Öğrenciler, yönetime katılmadan önce...

Katıldıktan sonra!..

— Alo!... Orası şey mi?
— Buyur...
— Orası neresi?
— Burası Havagazı...
— Tamam... Ben de orasını arıyordum. Müdür bey orada mı?
— Gaz İdaresinin Müdürü mü?
— Evet...
— Müdür bey yok...
— Nerede acaba?
— Müdür bey Gazhanaya gitti.
— Ne zaman gelir?
— Ne bulürüm ben ne zaman geleceğni? Gazhanada ustabaşı Çilli Reşat, işçi hakkı, mişçi hakkı deyî bi dakım eşek lâfları itmiş. Müdür bey Reşat'a nasiyet vermiye gitti.
— Müdür muavini orada mı?
— Gani bey mi?
— Adını bilmiyorum. Bir müdür muavini olacak her halde...
— Vardır... Eyi adamdır...
— Kendisi yok mu orada?
— Yok... Azıcık dışarı çıktı.
— Peki, başka kimse yok mu orada?
— Yok... Sen ne iş için arıyorsun?
— Bir şikâyet için...
— Havagazından mı şikâyet etcen?
— Evet...
— Söyle bana...
— Siz kimsiniz?
— Ben o işlerden ağnarım.
— Peki, kimsiniz siz?
— Ben Havagazı müdürünün 21 yıllık odacısıyım. Şikâyetlere esas ben bakarım.
— Yâni ben şikâyetimi, şimdi size mi söyleyeyim?...
— Heç çekinmeden ağnat beyim. Yapılacak bir iş varısa, evelallah yaparız.
— Ben Osmanbey'de oturuyorum.
— Osmanbey'in neresinde?
— Şair Nigâr sokağında...

— Ha, ağnadım... Golfeksiyon tiik-kânının köşesinden gıvrılıyon, değel mi?
— Tamam... İşte o sokakta oturiyorum.
— Ne iş yaparsın sen?
— Dahiliye mütehassısıyım.
— Nesin?
— Doktor, doktor...
— Ağnadım... Dahiliye tohturu...
Sen şikâyatını yap, lâfını bitir de, benim de midemden bir şikâyatım var, onu ağnetcem.
— Neymiş şikâyetin midemden?
— Beyim, ağsem yemeğini yemiyor muyum, içerime bir ataş düşüyor. İman tahtasının altında bir gırtı başlıyor. Uyku, muyku yok valaha... Bunun çaresini artık sen bilin...
— Sen bir gün benim muayenehaneme gelirsen, sana parasız tarafından bakar, bir de ilâç veririm.
— Sağol beyim... Allah senden razı olsun. Şincik sen ağnat, senin şikâyatın nedir?
— Bizim havagazı hiç, ama hiç yanmıyor.
— Neden yanmıyor?
— Gaz gelmiyor.
— Ağnadım. O zokağa gündüz vakti heç gelmez. Ağsemleri azıcık pıslar...
— Ne olacak peki bu iş?
— O iş, bir iki aya gadar tamam olcek...
— Nasıl tamam olcak?
— Beyim, bak bunu sana ağnadım. Vaktin dar mı?
— Anlat bakalım.
— Bu iş, yeni bir iş değel... Yedi yıldır müdürler bu işle uğraşırlar. Gaç tene müdür geldi geçtiyse, hepisi uğraştı. Osmanbey tarafına havagazı virmiye, iki tene makina ilâzım. Bu makinanın bi denesi, bir

portuman parası dutar. Hem de ecnebiye parasıyınan... 61'in ortasında, bir müdür, iki mühendis, üç teknik başgan, bir de motor mühendisi Avrupa'ya gittiler. Makinayı çok aramışlar, bulamamışlar. 62'de iki mühendis, üç mütahid, iki müdür, bir de işletme şefi Amerika'ya gittiler. Altı ay dolandılar. Minasip bir makina bulamadılar. 63'te iki başgan, dört tene mifetlis, bir daha getti. Makinayı ararkene, mifetlisin bir tekini otomofil çarpmış. Şoförü dutmak için üç ay peşinde goshmuşlar. Dutamayınca geri döndüler. 64'te yedi tene şef, iki müdür, iki gonturol âmiri, Alamanya'ya gittiler. Alamanya'ya gedincek, orada gonturol âmirinin bir teki, Alaman kızlarını doplamış başına, çengli oynatmış. Paraları kızlara yedirincek, makina almaya para galmamış. Hepisini şirketten koğdu müdür. Mahkimeye de virdi. Geçende mütteyiumum ceza istemiş de, mahkime müdafaaya galdı. 65'te seçim var deyî, kimseyi yollamadılar harice... 66'da makina-yı almaya Belediye sekiz adam yolladı. Bunlar makinayı getirdiler. Emme, makinanın üç yayını eksik almışlar. Müdür kızdı, bağırđı. 67'de üç tene yay almaya, iki müdür, iki müşafir, iki de müşafir mâvini gettiler. Beş ay dolanıp, yayları güctenen bulmuşlar. Buriya gelip makinaya dakınca, yaylar uzun geldi. Müdür gene kızdı. 68'in iptidasında, Avrupa'dan buraya, üçbin lira dolar parasıyınan aylık alan bir yay müdürü getirdiler. Yay müdürü gelip yayları uçlarından azıcık kesti. Makinaya daktı. Makina çalıştı. Emme, bu makina havagazı makinası çıkmadı. Domuz sucuğunu pişirme makinası çıktı. Bunun üzerine yeni bir Avrupa mühendisi çığrdılar. M-

hendis işe başlayınca, pompa makinası istemiş. Pompa makinası bir iki aya gadar gelincek, sizin mahalenin tüm portumanları rahat itcek.
— Peki, o makine gelinceye kadar, biz evlerimizde yemek pişirmiyecek miyiz?...

— Helbet pişireceksin beyim... Makina dakılmadan, Müdüriyet o zokağın başına beş adam goydu. Adamlar boruların içine üfürü üfürüviriyorlar, tüm mutbaklara gaz geliyor.

— Şimdi, o bizim musluktan çıkan, adamların üfürüğü mü?...

— He ye...
— Yahu, bizim musluktan gaz maz geldiği yok. Sırf hava geliyor.

— Köşe başından üfüren adamların nefesi, onca gelir, fazla gelmez.

— Peki ama, ay başı gelince, hesap faturasını göndermesini biliyorlar.

— Üfüren adamların masarifi var beyim...

— Ne masarifi?...

— Havagazı borusuna üfüren adamlar, yevmiye, kilolaman samırsak yirler. Samırsaklı nefes, golay dutuşur. Muhasebenin sana yolladığı fotura, samırsak masarifi billem garşılamaz. Vallaha inan beyim...

— Yâni biz, sarmısaklı nefese para ödeyeceğiz, öyle mi?

— İki ay daha öyle beyim... İki aydan sonra, Cenâbi Allah büyüktür.

— Peki, teşekkür ederim kardeşim.

— Bir şey değel beyim... Vazefemiz, vatandaşla hizmet itmiye, hepimiz mecburidir beyim... Ben yarın ağsemme, senin mâyenehanene bir sefer uğrarım da, Allah rızası için şu garımın bir çaresini buluvir beyim...

— Olur, yarın akşam uğra...
— Allah senden razı olsun beyim... Hadi gülegüle...

Adnan VELİ

✱

Yasak şehir

İntihar etmek amacıyla fare zehiri için şoförün saçları dökülmeye başlamış.

Canına kıyan adamın saçlarını kaybettiğini gören ilgililer, intiharda kullanılan fare zehirini incelemişler ki ne görsünler? Zehirin kalitesi bozuk değıl mi? Artık adamecağıza yarıda kalan işini tamamlasın diye bozuk olmayan başka bir zehir mi bulup getirdiler, yoksa Avrupa'dan ithaline mi karar verdiler, orasını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, ölmenin de yaşamak kadar kolay olmadığıdır bu şehirde.

Zehir için yaşar; yaşamak isteyen bozuk gıda maddeleri yüzünden ölür. Bizde olağan sayılan bu durum, sanırız başka ülkelerde zor görülür.

Akbaba

Haftalık Sıyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

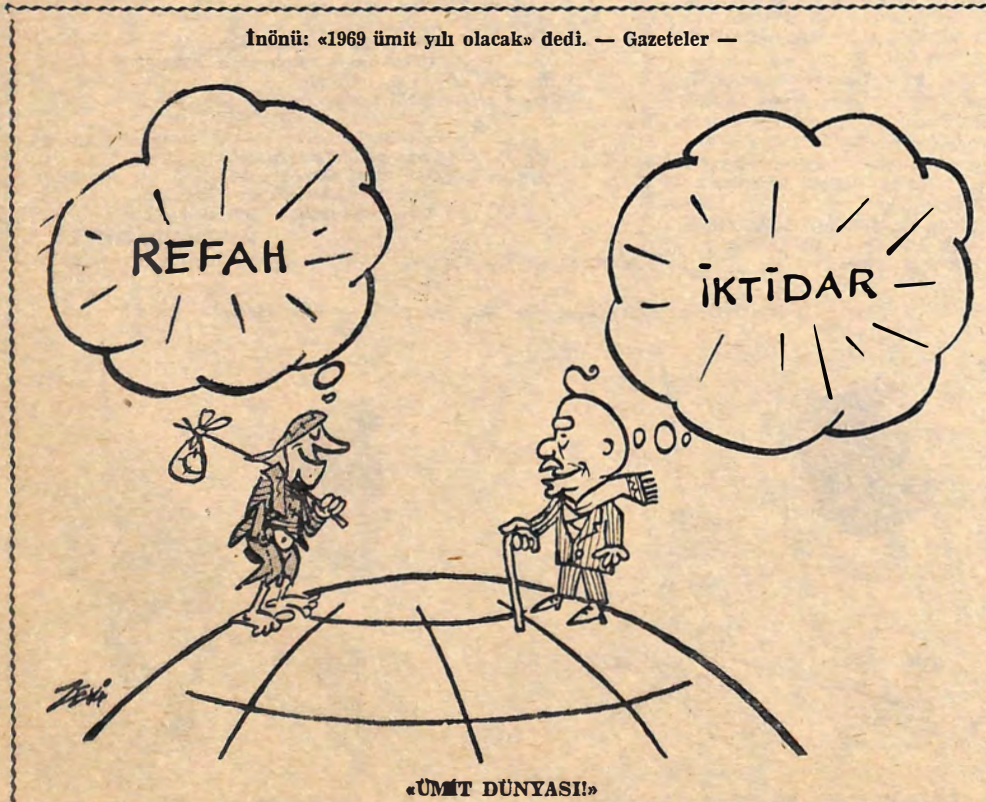
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

İnönü: «1969 ümit yılı olacak» dedi. — Gazeteler —

Der ki...

ERHAN TIĞLI

17 NCI yüzyıldan beri adı dillerde, tadı gö-
nüllerde gezen Karacaoğlan'ı tanımayan
var mı içinde?... Hani:

«Ak göğsünün arası zembem pınarı
İçsem öldürürler, içmesem öldüm..»
diye seslenen sevdiğine...

«Felek çakmağını üstüme çaktı
Beni unulmaz derde bıraktı
Vücudum şehrinin odlara yaktı» deyip fer-
yat eden, Divan şairlerinin şairden saymadık-
ları halk ozanı, güzellik aşığı, gerçek sanat eri

«Elma elma yanakları al gibi
Seherde açılan gonca gül gibi
Sandım kan damlamış karın üstüne»
«Gözyaşın mürekkep kirpiğin kalem
Ayrılık nâmesin yağ uğrun uğrun»
«Can kafeste duran kuştur
Elbet uçar gider bir gün»
«Bindirirler cansız ata
İndirirler tuta tuta»
«Cennete misaldir göğsünün ağı
Sineme bastın da ateşten dağı
Korkarım ki yad eller bekler bu bağı»

gibi divan şairlerinin hiçbirinde rastlanılma-
yan orijinal sanatlı deyişler meydana getiren
KARACAOĞLAN'ı...

Çoğu kişiler onu hep din dışı, çapkın şiir-
ler yazan bir hercai ozan olarak tanır. Oysa
aşağıdaki şiiri böyle düşünenleri yalanlar gl-
bidir:

«Üryan geldim gene üryan giderim
Ölmeye elde fermanım mı var
Azrail gelmiş te can talep eyler
Benim can vermeye dermanım mı var

Dirilirler dirilirler gelirler
Huzur-ı mahşerde divan dururlar
Haramı var diye korku verirler
Benim ipek yüklü kervanım mı var

Er isen erliğin meydana getir
Kâdir Mevlâm noksanımı sen yetir
Bana derler gam yükünü sen götür
Benim yük götürür dermanım mı var

Karacaoğlan der ki adım öğerler
Ağu oldu yediğimiz şekerler
Güzel sever deye isnat ederler
Benim Haktan öze sevdiğim mi var?»

Karacaoğlan sevdiğine öyle bağlıdır ki,
Tanrıya bile:

«Kâdir Mevlâm budur senden dilediğim
Kondur beni mor sümbüllü koruya
Alırsan da ikimiz birden al
Koyma beni nazlı yârden geriye» diye ses-
lenmekten kendini alamaz...

Bir başka şiirinde Tanrıya şöyle yalvarır:

«Ne sarp yerde avladılar yolumu
Aman ver hey güzel Allah aman ver
Kasdettiler hubça canım almaya
İman ver hey güzel Allah iman ver

Huma kuşu gibi yüksek uçucak
Bölük bölük kanatların açıcak
Fırsat bulup yârim ile kaçıcak
Duman ver hey güzel Allah duman ver

İktidar, Basın için yeni cezalar getiriyor. — Gazeteler —

— Şimdi dilediğini yazmakta serbestsin!

Yavru bülbül garip garip ötücek
Gül yerine şimdi sümbül biticek
Yârim ile seher yerde yatıcak
Çemen ver hey güzel Allah çemen ver

Arttırıyım âhım ile zârımı
Harcedeyim elde olan varımı
Önde sonra vereceksin yârimi
Hemen ver hey güzel Allah hemen ver

Karac'oğlan derler benim adıma
Körpem gelir benim her dem yâdına
Hüda'm ben dahi erem muradına
Zaman ver hey güzel Allah zaman ver..»

Şimdi de ozanımız ne olmak istiyor, ar-
zusu ne? Onu görelim bakalım...

«Gökyüzünde tüten olsam
Yeryüzünde biten olsam
Al bendeki keten olsam
Yâr boynuna sarsa beni

Yâr kolunda burma olsam
Yedikleri hurma olsam
Alçım alçım sürme olsam
Yâr kaşına sürse beni

Karac'oğlan uşak olsam
Yâr beline kuşak olsam
Bir atlaştan döşek olsam
Yâr altına serse beni

Seher yelinin estiği
Esiş bağrım kestiği
Ala gözlümün bastığı
Yollar ben olsam ben olsam

Dolan deli gönül dolan
Akar sular gibi bulan
O yârin yüzünde olan
Benler ben olsam ben olsam

Karac'oğlan sözün söyler
Yâra geçmedi dilekler
Bilezikli kar bilekler
Kollar ben olsam ben olsam..»

Karacaoğlan devrimizde olsaydı yine yu-
karıdaki dileklerde bulunur muydu acaba?
Bana soracak olursanız, gene aynı dileklerde
bulunurdu ama bazılarını değiştirmek zorun-
da kalırdı ister istemez. Çünkü günümüzün
güzellerinin özellikleri daha başkalaştı.

Gelin, şimdi hangi mısraları ne şekilde de-
ğiştirebelirdi, onu araştıralım. Sözgelisi:

«Ala gözlümün bastığı
Yolar ben olsam ben olsam» diyeceği yer-
de:

«Elâ gözlümün bindiği
Taksi ben olsam, ben olsam» derdi...
Malûm ya, günümüzün güzelleri pek yaya gez-
meyi sevmiyorlar, iki adım öteye gitmek için
bile özel arabalı erkekleri tercih ediyorlar...

«O yârin yüzünde olan
Benler ben olsam ben olsam» yerine:
«O yârin yüzünde olan
Pudra ben olsam ben olsam» demek zo-
runda kalırdı her halde...

Ve yine, söz gelişi Karacaoğlan istediği
kadar «Al bendeki keten» olsa günümüzün gü-
zeli sarar mıydı onu boynuna, kürk varken...

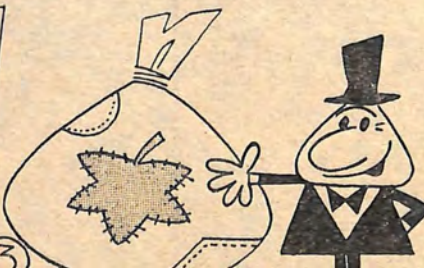
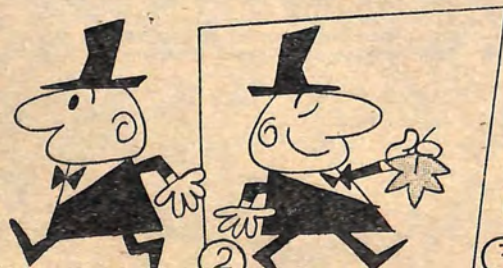
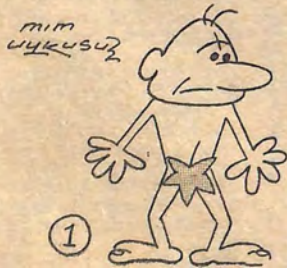
Yârin onu kaşına sürmesi için «Alçım al-
çım sürme» olması yetmez, rimel olması ge-
rekir. Tırnağa da oje olmak lâzım, yaa...

Yazımı, günümüze uygun ve hiçbir aşğın
itiraz etmeyeceğini tahmin ettiğim, Karacaoğ-
lan'dan ilham alarak şu anda aklıma gelive-
ren bir beyitle bitirmek istiyorum Ne dersin-
niz?...

«Bir spor toto olsam
Yâr onuç tuttursa beni»

Erhan TIĞLI

— Bütçe açığı için vergiler düşünülüyor. —

— Bütçe açığı kapanmıştır! —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HİSLERİMİZE ALDANMAYALIM

İNSANOĞLUNUN HAYVANOĞLUNDAN FARKI DÜŞÜNMESİ VE HİS-
SETMESİDİR... BUNUN İÇİN HİSLERİMİZİ KONTROL ETMEDEN YA-
ŞARSAK HIÇ DOĞRU BİR ŞEY YAPMIŞ OLMAYIZ...

HİS NEDİR? — His insanın içindeki hissettiği duygudur. Kokusuz ve gaz gibi bir madde olup ağızdan çıkar... Her insanda ortalama 120 metrekep his vardır. Hissi fazla olan kimselere hassas derler... Hassaslar öbür insanlardan ayrılmış sık sık ağlar ve içini çekerler...

DUYGU BAŞKADIR — Birçok kimseler hisle duyguyu harman etmeye ve karıştırmaya kalkarlar... Halbuki duygu bir insanın cisimler karşısında duyduğu histir. Dokunma, irkilme, silkinme, koklama, otlama, işitme gibi şeyler duygularımıza girer. Bir insanın duyguları olmazsa o insan duygusuz olur... Ateşi burnuna tutsan sıcaklığını hissetmez... Onun için her insan koklar, işitir, tadar ve dokunur... Bazılarına ise dokunmaz...

HİSLER KAÇA AYRILIR? — Hisler iki kısma ayrılır. 1 — İyi hisler. 2 — Kötü hisler. İyi hisler şunlardır: Sevgi, Hoşlanma, Samimiyet, Sıcaklık, Yakınlık, İyilik falan filân. Kötü hisler de şunlardır: Kızgınlık, Kin, Garaz, Nefret, İğrenme, Tiksınma, Hapşırma.

İnsanoğlu işte bütün bu iyi ve kötü hisleri vücudunda saklar ve vakti gelince başkalarına karşı başarı ile yemekten sonra kullanır...

İçinde nefret hissi olan bir adam karşındakinden nefret eder. Eğer kin duyuyorsa gözlerini açar, dişlerini sıkar, ağzından köpükler gelir ve kin duyduğu insanın yüzüne tükürür.

Sevgi hissine kapılmışsa bir kulağa sahile çıkmaya çalışır. Veyahut sahildekileri çağırarak imdat diye bağırır. İçinde sevgi olan bir insanın gözleri parlar ve daima sırtı ve sevdiğine karşı münasebet-siz hareketlerde bulunur. Bir de bu saydığımız hislerin dışında bambaşka hisler vardır. Meselâ bunlardan bazıları şunlardır: İftira, yalan, tezvir, inkisar, inşira, suhulet, sahilbent, dilnişin, sütlüce ve halâs. Şimdi iftirayı görelim.

İFTİRA: Bir kimsenin bir başka kimse hakkında bazan doğru, bazan eğri geçen olayların şeklini değiştirerek ve bir kasitle ve kasten şuurlu ve bilerek o kimsenin aleyhine olmak

üzere ortaya attığı ve hislerinin tesirinde kalarak yaptığı şeydir. İftira atanlar çok dikkatli olmalı ve attıkları iftiraların yerini bulmasına dikkat etmeli.

YALAN: Yalan, olma-yan bir şey olduğu gibi göstererek saf ve mâsum kimseleri başka yola sevk edip onların gittikleri istikametten caydırmaaktır. Yalanı söyleyene yalancı, yılan satana da yılançı denir.

İNTİKAM: İntikam, insanın içindeki hislerin köpürerek kalbinde toplanıp beynine hücum etmesi neticesinde beyin sinirlerini harekete geçirmesiyle ve şuur kaybettirmesiyle meydana gelen duyguların başka biri hakkında kötü niyetle yapılmasıdır.

İntikam almaya niyetli biri sabah erkenden kalkmalı, kimseye görünmeden sandık odasına geçip inti-

kamını almalıdır. İnsanoğlu intikam alır almaz rahatlar, vücuduna bir gevşeklik gelir. Nöbetle kari-

sık nedamet hissine kapılır, ağlamaya başlar. Ne kadar ağlarsa o kadar açılır.

AĞLAMAK: Ağlamak, duyguların ve hislerin beyinde toplanıp göz damarlarından geçerek ve bir hâdisenin tesirinde gözlerden akmasıdır. Ashında gözyaşı dediğimiz şu, his ve duygunun 3/4 nisbetinde karışımından ibaret olup içinde bir miktar da

sofra tuzu vardır. Ağlayan insan hiç doğru yapmıyor demektir. Gözyaşı karşısındaki insanı acındırmak için iyi bir silâh olduğuna göre, bu silâhı kullanmamak ayıptır. Kadınlar daha çok ağlayarak erkekleri kendilerine acındırırlar ve istedikleri menfaatleri elde ederler. Ayrıca bir de ağlamayan çocuğa meme vermezler.

NEDAMET: Pişmanlığın arapçası olan nedamet kelimesi çok eskidir. Yenisi bulunmadığından arada bir pişmanlıye kelimesi de kullanılır. Nedamet duyan Nedim, duymayana Selim derler. Nedamet her şeyi yaptıktan sonra numaradan pişman olmuş gibi görünmek hissini ortaya vurmaya denir. Bu gibilere aldanmamak çok doğru bir harekettir.

KÜFÜR: Küfür, terbiyesiz kelimeleri kullanma

sanatına derler. Hislerini edepsiz kelimelerle sarfetmek niyetinde olan biri küfür eder. Adabı muâşeretin ve cemiyet düzeninin kabul etmediği bu kelimeleri kullananlara küfürbaz denirse de bazan bir şey denmez. Temiz temiz konuşmak varken ağzını bozmak kimseye bir fayda getirmediği gibi ayıptır.

AYIP: Ayıp, herkesin ayıpladığı şeyi yapmaktır. Bunu yapan kimseleri herkes ayıplar. Onun için ayıp şeyler yapmamak lazımdır.

TÖVBE: Tövbe, bir şeyi sık sık yapıp daha sonra bir daha yapmıyacağı kadar geçen zaman zarfında karşındakini uyutmak için edilen vaattir. Her tövbe edenin lâfına inanmak lazımdır. Tövbe eden bir taraftan ayağını kaldırıyorsa onun ayağının tutmalı tepe üstü aşağıya hızla beynini yere çarpırmaya Nedim, duymayana Selim derler. Nedamet her şeyi yaptıktan sonra numaradan pişman olmuş gibi görünmek hissini ortaya vurmaya denir. Bu gibilere aldanmamak çok doğru bir harekettir.

KÜFÜR: Küfür, terbiyesiz kelimeleri kullanma

AMCANA SOR

HAKKIMI YEDİLER: Amcamın, biz beş kardeşiz. Annem, geçen bayram hepimiz yiyecek diye bir tepsi ıspanaklı börek yaptı. Ben kızlarda çalışıyorum. Akşama kadar böreğin hayalî ile işimi bile unutup çekici birkaç kere parmağıma vurdum. Neyse işten çıkarmaz eve geldim ve anneme: «Bana böreğimi ver, hakkımı isterim» dedim. Annem de, «Terbiyesizin zoruna bak, senin hakkını kardeşlerin yedi» deyince şuurumu kaybettim, hem annemi hem de kardeşlerimi muhtelif yerlerinden yaraladım. Kabahat bende mi? Annem ve kardeşlerimle yarın mahkemeye çıkıyoruz. Buna ne dersiniz?

CEVAP: Senin de hakkın var...

BENİ KISKANDIRIYOR MU? Sevdüğüm çocuk bana şu mektubu gönderdi. Okuyorum, bakın dinleyin: (Semahat, artık aramızda her şey bitti. Yengem de dün Gelibolu'ya gitti. Benden bir şey bekleme, elveda... Muhittin) İşte bu mektuptan sonra onu Divan Pastanesinde sarışın bir kızla krem şokola yerken gördüm. Hemen aktara gidip bir şişe kezzap aldım. Şu anda onlar Divan Pastanesinden çıkmak üzereler. Kezzabı atayım mı?...

CEVAP: Hemen at, sonra çamura yat...

BU NE BİÇİM DOKTOR? Vallahi artık doktorlara da itimat kalmadı. Ben terbiyeli bir tazeyim. Geçenlerde damağımda bir şişlik meydana geldi. Eyüp'te hâzık bir doktor olduğunu söylediler. Gittim. Beni yalnız içeri aldı. Derdin ne kızım? diye sorunca ben de damağıma gösterdim. Bana soyun, dedi. Ben de cahil olduğumdan soyundum. Doktor tam damağıma bakarken birden içeri iki polisle, sonradan doktorun karısı olduğunu anladığım şişman bir kadın girdi ve beni göstererek: «Yakalayın... İşte zina» dedi. Ben ne kadar, «Ben zina değil Hacer'im» dedimse de dinletemedim. Buyrun bakalım buna ne dersiniz?

CEVAP: Geçmiş olsun derim.

BİZDEKİ DE Kafa: Sevgili amcacığım, bizim mahallede bir şoför var. Her gece sabaha karşı gelip korna yaparak uyukumuzu kaçırtıyor. Kendisine önceleri, «Şeker abicim; alle var, uyuyamıyoruz» dedim. «Sana ne ulan hyar!» diye cevap verdi. Dün gece gene kornaya basınca penceredeki devetabamı kafasına attım. Nedense komaya girdi. Şimdi hastanede ümitsiz yattıyor. Ne yapım?

CEVAP: Bir kolonya al, ziyaretine git.

HEYECAN: Heyecan, hislerin ve duyguların saatte 345 bin kilometre hızla vücutta dolaşmasına denir. Heyecan sırasında insanın nefesi sıkışır, eli ayağı titrer, dili dolaşır ve hareketlerini kontrol edemez. İşte bu gibilerin hareketlerini kontrol etmek için daima yanlarında bir kontrol kalemi bulundurmaları menfaatleri bakımından lazımdır.

İNAT: İnat, başkasının yapma dediğini yapmak, yap dediğini yapmamak hissidir ki böyle kimselere inatçı derler. İnatçıların keçi cinsinden geldiği rivayet olunur. Fakat bazıları da katır, eşek, deve gibi hayvanların suretlerinde bu âleme bir kere gelip gitmişlerdir. (Ba's-ü bâdel mevt kanununa göre — Emrullahı âzam da böyle der.) İşte hislerin tersine işlediği bu insanlar her şeyi tersinden düşündükleri için elbiselerini bile tersyüz etmezler. Bunlar öldükten sonra eşek cennetine girerler.

NETİCE: Yukarda saydığımız his ve duyguların esiri olmadan ve bunları kontrol ederek yaşamak en doğru harekettir. Eski-lerin dediği gibi, «Sen seni bil sen seni, sen seni bilmez isen patlatırlar seni.»

İlyas efendi, oturduğu yerden duyulur duyulmaz bir sesle:

— Ben hiç çay içmem, dedi.
— İçmez misin?

— Biraz hızlı bağır, dedi Hasan bey. Kulakların ağır işittiğini unutma.

Süleyman bey, biraz kızgın, biraz alaylı bağırdı:

— İçmez misin?
— İçmem!
— Hiç mi?

— Hiç!...

Hepsi de içinden, çattık dediler. Hele Süleyman bey, masasına biraz daha yapışarak, «Şayet bu oğlan bu masaya geçerse, bize çayı kahveyi de haram eder» diye düşündü.

— Niye içmezsin?
— Dokunuyor bana.
— Uykunu mu kaçırıyor?
— Hayır, mideme dokunuyor.

Hasan bey:
— Yine mide, dedi. Nedir yahu bunun midesi, kâğıttan falan mı yapılmı acaba?

İlyas efendinin kulağının ağır işittiğini zannettikleri için aralarında mırıltyla konuşmaya başladılar. Hasan bey:

— Ulan yoksa müdür bu oğlanı bizim içimze casus olarak mı saldı?

Yakup bey:
— Yok yahu, baksana zavalıya, kaditi çıkmış, hem öyle casus gözü falan da yok. Belki parası yoktur da ondan öyle davranıyordur.

Hasan bey:
— Demin müdür sorduğunda var dedi ama, dedi.

— Bakma sen, müdüre öyle demek zorunda kalmıştır. Hem insanın cebinde parası olsa hiç bu zamana kadar aç kalır mı? Hiç olmazsa bir simit alır yer...

Hademe Haydar, poflayarak içeriyi girdi. Süleyman efendi:

— Neredesin ulan? diye sordu.
Dehri efendi cevap verdi onun yerine:

— Nerde olacak, müdürün evindedir... Odu mu kirdin kışa hazırlık, yoğunam yine hamam mı?

Haydar:
— Hamam, dedi. Büyük annenin bohçasını hamama bıraktım. Gel git bu hamamıyla da başımız derde girecek ya... Bana:

«Kadınlar hamama bir kadının bohçasını kadın getirir. Yok mu sizin dairede bir kadın hademe?» diyor...

Hasan bey:
— Hadi hadi, işine de geliyor ha, dedi. Hanımteyzeyi hamamın kapısında bırakırken içeriye de bir göz atmayı unutmazsın...

— Değil dinime, tã kapının neresinde bohçayı veriyorum hanım teyzenin eline, hamamcı kadın oraya bile bozuluyor...

Süleyman bey:
— Beyler, çaylar dalgaya düşmesin, dedi.

Hasan bey:
— Düşmesin ama İlyas efendiyi ne yapacağız?

— Arkadaşlar isterseniz, onu kuraya sokmayalım, o dışardan içsin. Ne dersiniz?

Dehri efendi:
— Ulsun be! dedi.

Kibritler hazırlandı, bir kutunun içine kondu. İlk önce Süleyman bey çekti, sonra Yakup bey, daha sonra Hasan bey... Üçü de bütün kibritleri bulunca haliyle kırık kibrit Dehri efendinin elinde kaldı...

Süleyman bey:
— Allah nasıl da biliyor efendi çoluksuz çocuksuz insanı, dedi...

Hasan bey:
— Ooo, Dehri efendi Dehri efendi, kocan çay ne güzel çaydır kınabilir, dedi...

Dehri efendi:
— Zaten şans olsaydı, karı ülmezdi, dedi. Sonra Haydar'a:

— Süyle şuradan bize beş çay, dedi.

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Çaylar gelinceye dek, iki vatandaş girdi bu odaya iş için. Bir tanesinin nüfus hüviyet cüzdanı örneği çakaktı, bir tanesinininki de doğumdu. Süleyman bey, ikisine de:

— Dışarda bekleyin biraz, dedi.

Hem iş, hem çay, ikisi bir arada olmazdı. Ya çayın tadı kaçardı, ya da işin. Vatandaş beklemesini bildiğine göre beklemeliydi. Önce çaylar içilmeliydi, ondan sonra iş...

Doğumu olan:
— Ben dükkânı kapadım geldim de efendim, dedi.

Süleyman bey horozlandı:
— Ne yapalım dükkânı kapadıysan? Ne iş yaparsın sen?

— Bakkalım...

— Pekiyi, dükkânına birisi gelse, çek şuradan bir kilo pirinç dese, sen de çekineye başlasan, tam o sırada başka bir müşteri gelse, çek bana şuradan bir kilo şeker dese, pirinci bırakır, şekerini çeker misin?

— Çekmem!...

— Eee gördün mü? Oysa ki sen esnafsın, ama burası devlet daire-si. Burada her şey sıraylıdır. Biz sana yapmayacağız dedik mi?

—

— Söyle söyle, dedik mi?

— Demediniz!

— Ee, öyleyse...

Adam, süklüm püklüm çıktı dışarıya... Süleyman bey, elini masaya vurdu:

— Vallahi bu millete lâf anlatmak da mesele oldu yahu, dedi. Çık dışarda bekleyi anlamıyorlar... Zannediyorlar ki biz burada dalga geçiyoruz...

Çaylar geldi. Herkesin önüne bir

tane kondu. Sıra İlyas efendiye gelince:

— Ben içmiyorum, dedi.

Süleyman bey:

— Ama size söyledik çayı, diye konuştun.

— Dokunur bana efendim.

— Yahu bir bardak çayla kıyamet kopmaz!...

— Sağolun efendim, içemem!...

Süleyman bey, içinden:

«Köpoğlusunu seni, dedi, iyice dikti gözünü benim masaya. Ama ben sana kolay kolay bırakmam bu masayı!...

— Pekiyi öyleyse oğlum kahveci, çayı Haydar'a ver!

Haydar:

— Allah nerede olsa garibi görür, diyerek çayı yudumlamaya başladı.

Sahi, bu İlyas efendi niye çay içmiyor Süleyman bey?

— Bilmem ki, ur yar belki kar-

nında...

— Karında ur olanlar çay içmezler mi?

Dehri efendi:

— Benim rahmetli kaynananın karından tam beş kiloluk bir ur çıkardılar kaç sene önce... Ama bu kadın öyle bir çay içerdi, öyle bir çay içerdi ki, çaydanlıkla versen bana mısın demezdi... Vardır helbet bu oğlanın bir derdi ki ondan içmiyor, dedi.

Hasan bey:

— Yemek de yemiyor yahu, dedi.

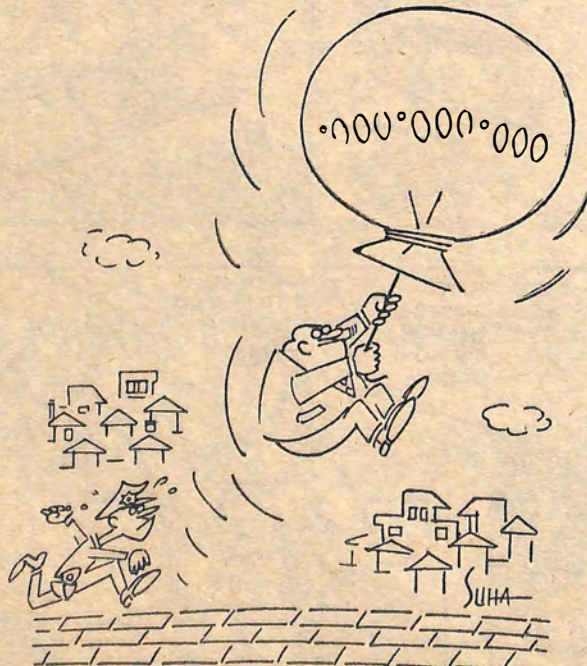
Yakup bey:

— Su da içmedi hiç geldiğinden beri, diye konuştu.

Süleyman bey çayı bitirinceye dek gözünü ayırmadı İlyas efendiden. Ama İlyas efendinin bir tarafa baktı.

İzmir'de elli mühendisin vergi kaçırıldığı tesbit edildi.

— Gazeteler —

VASITALI VERGİ!

ğı yoktu. Kendini iyice işine vermiş, konuşulanları duymuyordu bile...

Süleyman bey:

— Ben size bir şey diyeyim mi arkadaşlar, olsa olsa bu İlyas efendi çok kuvvetli bir şok geçirmiştir... dedi.

Haydar sordu:

— Şok dediğin çiçek hastalığı mı âbi?

— Sen bilmezsin, karışma...

Hasan bey:

— Belki de aşkırdı, dedi.

— İşte benim dediğim şok da

öyle bir şey olabilir. İnsan yalnız kafasını bir yere hızla vurduğu zaman şok geçirir. Bazen kuvvetli aşklar da insan üzerinde şok tesiri yapabilir...

Dehri efendi:

— Belkim de karasevdadır, dedi.

Kabuğunda kuruyup kalmış olduğuna göre...

Haydar:

— Ne karasevdası, ne de şeyi. Bana kalırsa İlyas efendi şimdi pantolonunu düşünüyor...

Süleyman bey:

— Ama bir pantolon için insan yemeden içmeden kesilmez canım, dedi.

— Öyle deme âbi, bazılarının ma-

lı çok kıymetlidir. Bizim pederin köyde bir onyedki yaşındaki uyuz eşi öldüğü de adamcağız aştan ek-mekten kesildi. Belki de ölümü-ne sebep o olmuştur. Çünkü eşinin arkasından fazla dayanmadı, yedi ay sonra o da öldü. Validenin dedisine göre, son sözü de Cufcuf olmuş... Eşine Cufcuf diye sesle-nirdi de bizim peder...

Süleyman bey, sigarasından son nefesi çekip, masasının üzerindeki kapkara olmuş teneke kül tablası-na söndürdükten sonra:

— Çağır bakalım Haydar o dışar-dakileri, dedi...

Vatandaşlardan bir tanesinin işi daldıkla sürdü. Ama ötekinin işi biraz fazla sürdü. Tam beş dakika Süleyman bey hiç başını kaldırmaksızın çalıştı...

Dehri efendi ara sıra hapsirdi, arkasından eski bir gazetenin bulma-casını çözmeye başladı. Hasan bey, bu ay bakkalla cenkleşeceği için da-ha şimdiden hesaplar kitaplar içe-risinde kaybolmuştu...

Yakup bey ise, hiç işi olmadığı için burnunun kollarını yuluyordu...

Sessizliği Dehri efendi bozdu:

— Çocuklar, aramızda bir tane ka-dın memur bulunsa ne iyi olurdu?

dedi...

Süleyman bey lâfı tamamladı:

— Masası da tam senin karşında olmalıydı. Aynı Şükran hanımın ma-sasının olduğu gibi...

— A be bana baba derdi Şükran hanım.

— Ne baba ya!

— Sonra giymeliydi sarı flnlük.

Şağlar da sarı...

— Bel de ince, dedi Hasan efendi.

Süleyman bey:

— Yahu Dehri efendi, şunun şura-sında dört merdiveni çıkarken dilin bir karış çıkar, bir de kalkar ka-dından kızdan bahsedersin be! Sen bundan sonra bu gibi işlerden elni ayağını çeksen, ibâdete başlasan da-ha iyi olur.

— Duymadın sen bu sözü. Kaba-hat da gırtl, ibâdet de... Ben de ol-sun dediysem hemen olur sanki... Rüya bizimkisi, riya.

İlyas efendi hiç başını kaldırma-dı işinden... Hattâ saatin beş oldu-ğunu, mesainin bittiğini Yakup bey hatırlattı. Süleyman bey, kızgın:

— Bırak canım onu, belki sabaha kadar çalışacaktır, dedi. Elleme çocuk alsin hızını!... Azâmi bir hafta, bir hafta. Ondan sonra onu da gö-rürüz. Akli sıra koskoca devletin işini bitirecek! Müsaadenizle arka-daşlar!

Dehri efendi:

— Beni bekle! dedi.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Mantık

Çocuk, annesine:
— Bundan sonra okula gitmeyeceğim, dedi.
— Neden?
— Ne okumak biliyorum, ne yazmak... Üstelik her ağzımı açışta öğretmen de, «Sen sus bakayım!» diye susturmuyor mu?... Eh okuma, yazma, konuşma, gülrülü etme, bizim evden bir farkı yok ki!

İstek

Genç asker, ailesine mektup yazıyordu: «Bir aydan beri haberlerinizi alamıyorum» diye başladı. Sonra bir süre ne yazması gerektiğini düşündü ve «önceceğiniz havalenin arkasına isterseniz bir kaç satır yazabilirsiniz» diye ekledi.

Sana bağlı

Genç evliler düğün yemeklerini yemiş, odalarına çekilmiştiler. Yatağa yatıp ışığı söndürdükten sonra erkek sordu:
— Seninle beraber uyuyacak olan ilk erkek ben miyim sevgilim?
— Evet, dedi genç kadın. Uyuyacaksın öyle!...

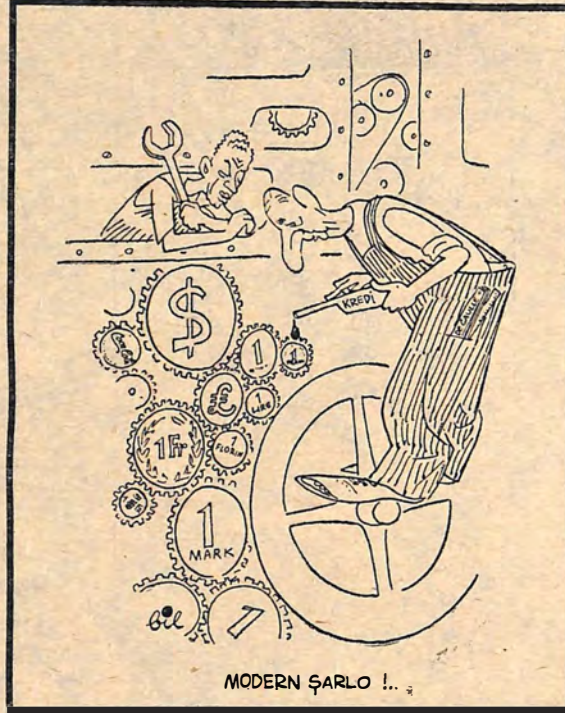
YAZISIZ

Mesaiden sonra...

Kadınların da askere alındıkları memleketlerin birinde röportaj yapan gazeteci, son derece güzel bir asker kıza yaklaşıp:
— Bu güzelliğinizle kendinizi erkeklerle karşı nasıl savunuyorsunuz? diye sordu.
Kız, gülerek cevap verdi:
— Nasıl olacak?... Sabahtan akşama kadar üstlerimin emirlerine, «Peki kumandanım» diyorum, akşam hava karardıktan sonra yapılan her teklife de, «Hayır kumandanım» diye cevap veriyorum.

Eczanede

Hışım ile giren müşteri:
— Dün bana verdiğiniz diş macunu, kokmuş balığa benziyordu, dedi. Öğüre öğüre bir hal oldum!
«Şap» diye alına bir tokat indiren eczacı:
— Hay Allah! dedi. Demek diş macunu isteyen sizdiniz. Dün akşam benden balık yağı isteyen müşteri de, «Koca tüpü bitirdim ama, sabaha kadar da köpürdüm! Tadı ile kokusu ile sanki balık yağı değil, diş macunu mübarek» diye sabah karanlığında şikâyet geldi!

MODERN ŞARLO !..

Asıl zararlı

Başhekim, müfettişe akıl hastanesini gezdiriyordu. Bir odaya girdiler:

— Burası, akıllı yani zararsız deliller bölümüdür, dedi başhekim. Meselâ başını ellerinin arasına almış düşünen şu genç, kendisini terkeden nişanlısının başkasıyla evlendiği günden beri hep böyle oturur.

Hastaya acıyarak bakan müfettiş:

— Zavallı delikanlı, dedi. Peki buna ne olmuş?

Müfettişin gösterdiği zincire vurulmuş hastaya bir süre bakan başhekim:

— Delinin zararlısı asıl bu, dedi. Az önce gördüğünüz genci terkeden kıza almış!

İstek

İkisi de öğrenciydi. Gelecekte bahsediyorlardı. Biri:
— Ben büyüyünce babam gibi ayda bir milyon dolar kazanmayı hayâl ediyordum, dedi.
Arkadaşı sordu:
— Baban ayda bir milyon dolar mı kazanıyor?
— Hayır. O da hayâl ediyor.

Soru

Delikanlı:
— Beni ilk aldatışında seni öldürürüm! dedi nişanlısına.
Bir an düşünen genç kız sordu:
— Ya ikincisinde?...

Hasret

Karakola getirilen serseri:
— Zavallı karım ölmeseydi, ben hiçbir zaman dilenmezdim, diye ağlıyordu.
Adamın durumuna acıyan polis sordu:
— Karın ölmeden önce zengin miydin?
— Zengin değildim ama, benim yerime o dileniyordu!

— Ya şimdi? Yine korkuyor musunuz?

Hüner

Bir papağan almak istiyordu. Kuşçu al-lem etti, kalem etti bir baykuşu adama papağan diye sattı. Bu konuda bilgisi kıt olan alıcı iki hayvanı birbirinden ayırt edemediği için baykuşu alıp, sevinçle evine koştu. Fakat ne yaptı, ne ettiyse tek kelime söyletmedi kuşuna. Ziyaretine gelen papağan meraklısı bir dostu, arkadaşının perişan halini görünce:

— Hani papağanın? diye sordu.
Beriki bitkin, gösterdi kafesi:
— İştet!
— Yahu o papağan değil, bir baykuş! Üstelik konuşmasını mı bekliyorsun?
Aldatıldığını iyice anlayan adam bozuntu-ya vermedi:
— Yok birader, dedi, konuşmasını değil, hiç olmazsa papağan olması gerektiğini kuşu telkin ediyordum!

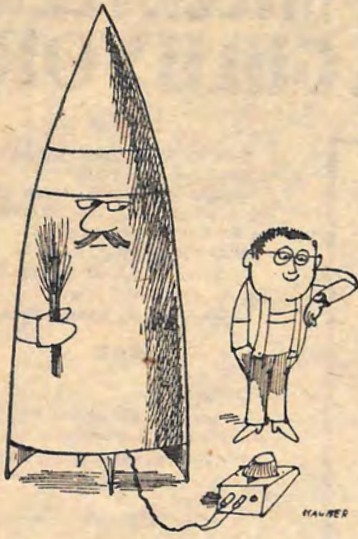
Cennette

Mevsim sonbahardı. Bir rüzgâr esti, sararmış bir yaprak önlerinden geçti. Yaprığın ardından bakakalan Havva:
— Ne ahlâksız insanlar var şekerim, dedi Adem'e. Cennette bile striptiz yapıyorlar!

— En çok sevdiğin elbisemi giydim!..

Dünya karikatürleri

YAZISIZ

YAZISIZ

- HEY ARKADAŞ !.. BİR ŞEY
UNUTTUK GALİBA !..

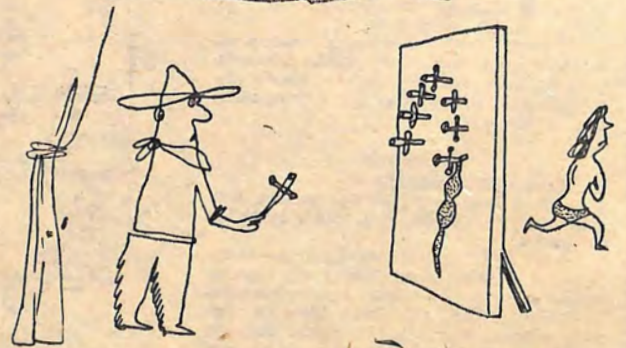
YAZISIZ

- İŞTE , BULUNDUĞUMUZ YER BURASI ...ZİRVEYE
VARMAMIZA DAHA VAR !..

- İYİKİ O, ELBİSESİNİ TERS GİYMİŞ. YOKSA
HERKES AYNI MODEL ELBİSE GİYDİĞİMİZİ AN-
LIYACAKTI...

YAZISIZ

Size yeni yılın
mutlu haberini
getirdim...

1969 YILINDA

18 milyon

LİRALIK İKRAMIYE

BU YIL TASARRUF SAHİPLERİNE:

66 APARTMAN DAİRESİ
50 adet 100.000 lira
200 adet 10.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 talihliye
çeşitli ve zengin
para ikramiyeleri

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

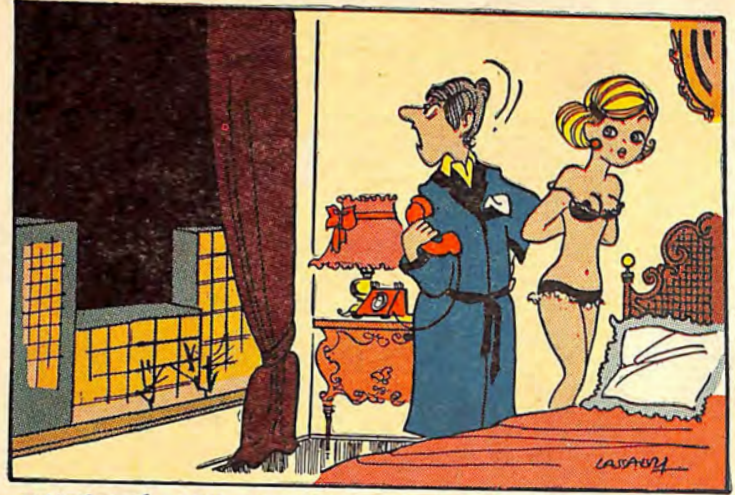
paramızın... istikbalinizin emniyetidir

NOT: Bu yıl dağıtılacak 66 Apartman Dairesinden 40 adedi Ankarada olup beheri 100.000 lira,
26 adedi de İstanbulda olup beheri 50.000 liradır

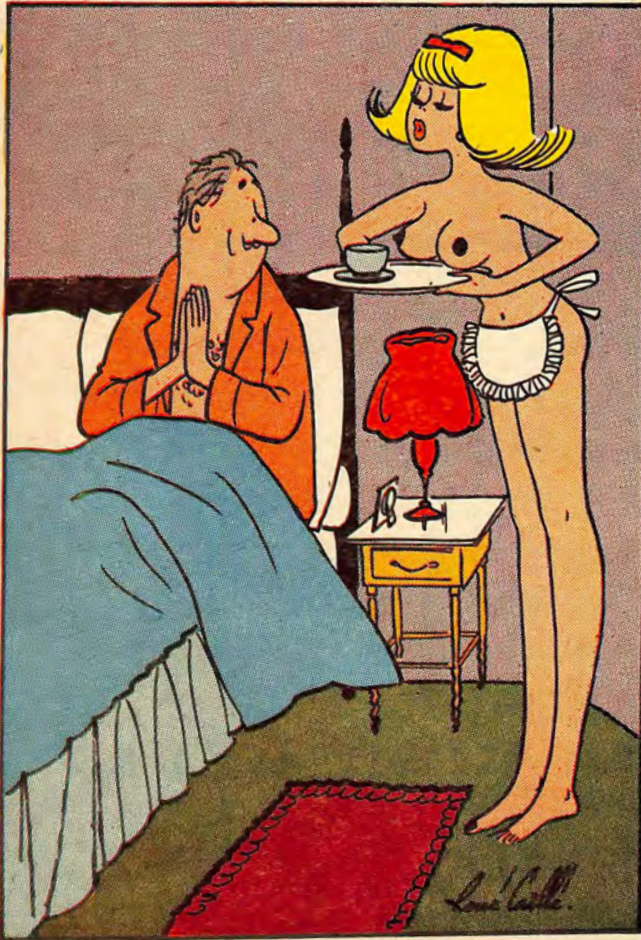
AKHABA

— ÇAMAŞIR YIKAMAKTAN HİÇ HOŞLANMIYORUM ...
— EEE , EVLEN BARI !!

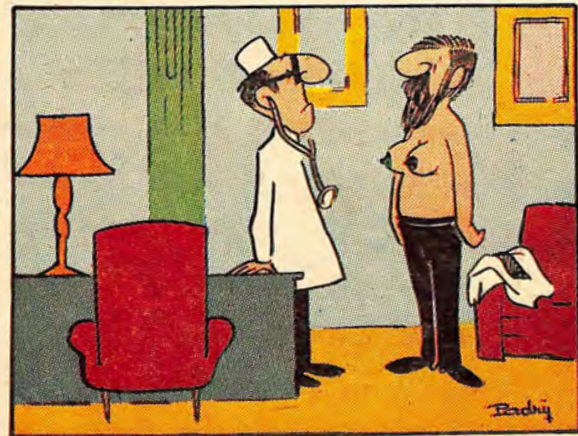
— KARŞI DAİREDE OTURAN ADAM NE MÜNASEBETSİZ ŞEY
BİRAZ GERİ ÇEKİLMEMİ İSTİYOR !!

— İŞTE, KAHVALTINIZI GETİRDİM !!

— AYOL SEN NE BİÇİM DENİZCİSİN ?.. YARIM SAATLİK
DALGAYA BİLE DAYANAMADIN !!

—BANA BİR KADIN KALBİ TAKTIĞINIZDAN BERİ
BAKIN NE HALE GELDİM !!